

Monika
Knápková

*Tíha
osudu*

Tíha osudu

Monika Knápková

Copyright© 2017 by Stanislav Plášil – nakladatelství VIKING
Copyright© 2017 by Monika Knápková
Copyright© 2017 Cover by qelb

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu autora či nakladatele.

ISBN: 978-80-7482-264-3 (EPUB)

ISBN: 978-80-7482-265-0 (MOBI)

ISBN: 978-80-7482-266-7 (PDF)

OBSAH

Veselé Velikonoce!

Dobrý den, malířko!

Pálení čarodějnic

Jít či nejít?

Jiné malování

Špatné dny

Kam zamknout city?

Velké rozhodnutí

Dovolená

Osudový výlet

Co s láskou?

Už mám jasno

Prosím, ať mi nezemře!

Konečně jsi doma, Eli!

To se nemělo stát

Sbohem, zakletá princezno!

Bolestná zrada

Pohřeb

Všechno má šedou barvu

Smutný návrat k rodičům

Nečekaná návštěva

Šťastná rodinka

Jsem v tom, co mám dělat?

Už se nebojím snů

Další knihy nakladatelství VIKING

Edice CONAN

Edice Učte se anglicky s vtipem

Edice Borgentown – město hrůzy

Sci-fi & fantasy

Pohádky

Horory

Humor

Ze současnosti

Knihy vzpomínek

Historické romány

Světová klasika

Romantika

Erotika

Napětí

Populárně naučné

Recepty

Básně

Veselé Velikonoce!

Utíkala jsem lesem a měla jsem pocit, že se udusím. Nohy mě neposlouchaly a čím dál víc jsem se bála. Pak jsem se otočila a zírala do tváře staré, vrásčité ženy! Vykřikla jsem hrůzou a v tu chvíli jsem se probudila. Seděla jsem na posteli a zírala do tmy.

Uf! Byl to jen sen, naštěstí! Sen, co se mi poslední dobou zdá dost často. Podívala jsem se vedle sebe – můj manžel vesele oddychoval. Na budíku bylo něco před pátou. Ještě tak hodinu a pak musím jít vzbudit holky, aby šly do školy. Vzdychnula jsem si a ještě celá roztřesená z příšerného snu jsem se zase položila.

Asi už neusnu. Musím dneska vyžehlit, mám toho hodně. Roman tam má spoustu košil a taky holky tam mají každá nejmíň milion triček a kalhot, pomyslela jsem si, a zadívala jsem se na svého muže. Ještě pořád byl hezký. Měl světlé vlasy a hnědé oči, ty se mi na něm líbily nejvíc. Romanka mu je hodně podobná, má stejně světlé vlasy a hnědé oči a je pravda, že mám někdy pocit, že jí má radši než Elišku. Eliška má tmavé vlasy po mně, ale jinak je taky podobná na Romana. Když jsem se s ním tenkrát seznámila, hrozně a bláznivě jsem se do něho zamilovala. Rodiče s tím nesouhlasili, je totiž o jedenáct let straší než já. A když jsem v šestnácti přišla domů s tím, že čekám dítě, naši mě málem zabili! Jenže se do toho vložil Roman, pohádal se s nimi a od té doby jsem je neviděla.

Pocházím z Brna. Roman tam byl tenkrát ještě s jedním kamarádem pracovně na tři měsíce. Tehdy mu bylo sedmadvacet. Odvezl mě k sobě do vesnice Břehy, kde bydlel. Měl tam hezký baráček, časem jsme si ho opravili a žijeme v něm do teď. Líbí se mi tu, zvykla jsem si, ale pravda je, že mi chybí velkoměsto. Naši do dnes nevědí, že mám s Romanem dvě dcery. Prostě se na mě tenkrát strašně naštváli a už mě nikdy nechtěli vidět. Jsem jejich jediné dítě, a zklamala jsem je, tak proto. Mrzí mě to a hodně, často na ně myslím, a dokonce jsem jim několikrát psala, ale odezva nebyla nikdy žádná. Roman se taky hodně změnil, už to není to, co to bývalo. Je hodně sobecký a jen se divím, že jsem to neviděla dřív, možná proto, že jsem ho celé dlouhé roky obdivovala. Když se narodila Eliška, trošku jsem procitla a uvědomovala si, že Roman myslí v první řadě jen na sebe. O rodinu se stará, to nemůžu říct, ale někdy mám zkrátka pocit, že tady funguju jen jako služka. Nechce, abych chodila do práce, mám se prý starat o domácnost. Jenže mě to kolikrát nebaví – a hlavně bych potřebovala mezi lidmi. On pracuje v naší vesnici jako starosta, takže na peníze si vážně nestěžujeme, jen si připadám častokrát sama.

Mám jednu kamarádku, která dělá s Romanem na obci. Skoro každý den za mnou chodí, dáme si kávu, popovídáme si a to je asi tak všechno. Nemůžu říct, že to je má nejlepší kamarádka – takovou jsem asi ještě nepoznala. V létě k nám chodí i s manželem Honzou na grilování a podobné akce.

Koukla jsem na budík, už byl čas vstávat. Vylezla jsem z postele a šla potichu po schodech dolů, do kuchyně. Otočila jsem knoflíkem, abych zatopila. Naštěstí tu máme plyn, takže je to bez práce. Začala jsem chystat snídani. Romanovi kávu, Romance čaj a Elišce kakao. Já si uvařím kávu, až všichni odejdou. Pak jsem se zase vrátila nahoru a šla vzbudit holky. Každá má svůj pokoj, Romance bude už šestnáct a Elišce deset.

„Romčo, vstávej, je už půl sedmý,“ zavolala jsem na starší dceru.

„Co sem ležeš, já mám budík,“ zavrčela Romana. Milá jako vždy, pomyslela jsem si a šla do druhého pokoje.

„Eli, honem vstávat, už je hodně hodin,“ řekla jsem a sedla si na kraj její postele.

„Maminko, mně se ještě nechce,“ kňourala ospale a natahovala ke mně ruce, aby mě objala. Natáhla jsem se k ní a přitiskla ji k sobě.

„Zlatíčko, už jenom dneska, zítra je sobota a trochu se vyspíš, tak honem,“ říkala jsem něžně a hladila ji po vláskách.

„Mám kakao?“ zeptala se mě.

„To víš, že máš, tak pojď, at' tam nemáš škraloup,“ usmála jsem se na ni.

„Ty jsi hodná maminka.“ Taky se na mě usmála. Byla sladká! Měla mírnější povahu než Romana. A byla víc vnímavá. Myslím, že Romču hodně zkazil Roman, jak ji rozmazlil. Když se narodila, byl z ní celý unešený. Staral se o ní ve dne v noci a do dneška to tak zůstalo. Za to když se narodila Eliška, byl zklamaný. Nahlas nic neřekl, ale já jsem to na něm poznala. Chtěl kluka – a to se mu nepovedlo.

Pak jsem nakoukla do třetího pokoje.

„Romane, je už půl sedmý,“ zavolala jsem na svého muže.

„Hm, už jdu,“ odpověděl a vylezl z postele. Já jsem se mezitím vrátila dolů a namazala jsem chleby s máslem a dala na ně šunku a sýr.

Nahoře máme dva dětské pokoje, ložnici a koupelnu se záchodem a tady dole kuchyň, jídelnu a velký obývací s krbem a samozřejmě koupelnu a záchod. Před třemi lety nám skončilo spoření, tak jsme si dům zrenovovali a musím říct, že se mi to tu líbí. Kuchyň jsem si vybrala podle svého a vlastně tak nějak se vším jsem si tu do detailu pohrála. Bavilo mě to. Mám to tady všechno sladěné do puntíku. Tmavě hnědou kuchyň se světle zelenými doplňky. I vymalováno je do zelena. Ráda maluju, a když mám chvíli pro sebe, nemůžu se dočkat, až si vezmu do ruky tužku, skicák a začnu malovat. Nejradši mám, když se v létě na večer seberu a jdu kousek od našeho domu na kopec, přes malý lesík k jedné staré chalupě, kde nikdo nebydlí. Sednu si tam pod strom a mám krásný výhled na rybník v naší vesnici. Tam je klid. Zbožňuju to tam! Vezmu si skicák a maluju, to mě vždycky nabije pozitivní energií. Jediného, koho jsem tam kdy vzala, byla Eliška. Je to taky moje jediná obdivovatelka, co se malování týče. Nevím, jestli jsem v tom dobrá, ale baví mě to a to je hlavní. Už se nemůžu dočkat, až začne být hezky! Je už duben, tak ještě tak čtrnáct dnů a půjdu se tam podívat.

„Fuj, proč mi tam dáváš salám, když víš, že to nejím?“ spustila na mě Romana.

„A je nějaký problém si ho sundat? Nevzpomínám si, že bys nejedla salámy,“ konstatovala jsem.

„Jo je, spěchám,“ odsekla. Ta puberta s ní teda pěkně tříská! kroutila jsem hlavou.

„Eli, kde máš brýle?“ zeptala jsem se mladší dcerky.

„Já je, mamko, nechala na stole v pokojíčku. Půjdu si pro ně,“ usmála se mile.

„Karol, sakra kde mám tu modrou košili?“ volal na mě nevrle můj muž.

„Máš ji v obývací na ramínku,“ odpověděla jsem mu s povzdechem. A takhle je to u nás denně!

„V kolik dneska přijdeš domů? Budeme muset zajet na nákup, tady už nic není a jsou ty blbý velikonoce,“ zeptala jsem se ho.

„Tak dneska to asi nedopadne, odpoledne mám schůzi, ale kdyby se to urychlilo, zavolám ti a zajedeme dneska,“ odpověděl a napil se kávy.

„Tati, já bych potřebovala nový rifle. Nezajedeme zítra do Pardubic? Prosím!“ upírala na něho svoje hnědé oči Romana.

„Romčo, pokud vím, tak riflí máš víc než dost, a hlavně máme zítra mýt okna. Zapomněla jsi?“ připomněla jsem jí.

„Ne, nemám a okna počkají. Tatínku, prosím,“ dál žadonila a mě úplně ignorovala.

„Tak začni mýt vršek dneska a zbytek zítra a máš to, nevím, proč by ti Romča měla pomáhat. Jasný, že pojedeme,“ uzemnil mě můj muž. Vždycky podrývá mou autoritu a to mi vadí. Vzdychna jsem si a v tu ránu jsem měla po náladě. Romana se k němu přihrnula jako velká voda.

„Ty jsi ten nejlepší tatínek na světě!“ švitořila a dala mu pusu na tvář. Roman se úplně rozplýval. Pak si všiml, jak jsem našťvaná.

„Prosím tě, vždyť máš na ty okna dva dny, to zvládneš. Pojedeš taky, uděláme si výlet. Mohla by sis taky na sebe něco koupit, poslední dobou chodíš jak šmudla.“

Ohromeně jsem se na něho podívala. Šmudla? Tak to mě podrž!

„Tak ti připadám? Šmudla? Tak to ti děkuju!“ odsekla jsem mu.

„Ale ne, tak jsem to nemyslel. Něco hezkýho ti koupím, třeba nějakou hezkou noční košilku.“ Říkal a přišel až úplně ke mně a začal mě hladit po zadku a na krk mi dal pusu. Neodpověděla jsem mu, vadí mi, jak mě pořád obchází!

„Holky, tak do auta, jedeme!“ zavolal Roman z chodby. Vozil obě do místní základní školy.

„Maminko, já ti pomůžu umýt ty okna, neboj,“ vrátila se ještě Eliška a dala mi pusu.

„Tak dobře, ty jsi moje hodná holčička,“ pohladila jsem ji po vláskách.

„Elis, tak sakra, jak dlouho budu čekat!“ zařval z verandy Roman.

„Utíkej, at' tatka nečeká.“

Konečně jsem si sedla a uvařila si kafe. Přemýšlela jsem, co všechno budu potřebovat koupit. Budu dělat bramborový salát a řízky. Přijede Romanův bratr s rodinou, tak abych toho měla dost. Budu muset i něco upéct, to si zase máknu, vzdychna jsem si. Dopila jsem kávu, udělala si seznam, co musím koupit, a šla se pustit do žehlení. Pustila jsem si k tomu film Camilla. Hrozně se mi líbí, už jsem ho viděla snad stokrát! Je to taková moje citová záležitost. Je to příběh o holce, co se zamilovala do kluka, vzala si ho, a když jeli na svatební cestu, vybourali se a ona byla mrtvá. Pak ale obživla. Vrátila se proto, aby jí ten její řekl, že ji miluje, protože dřív byl na ní zlý a neměl ji rád. Prostě pro někoho asi blbost, ale mně se to líbí. Kdy mně naposledy vlastně Roman řekl, že mě miluje? Už si to ani nepamatuju. Dožehlila jsem a roztrídila prádlo. Právě včas – u dveří už zvonila Andrea.

„Ahoj, pojd' dál, je odemčeno!“ zavolala jsem na svou kamarádku

„Víš, co se stalo?“ řekla udýchaně Andrea.

„Ne. Copak?“ zeptala jsem se a dala vařit vodu na kávu.

„Stará Saláková umřela. Ráno ji našla pošťáčka. Ležela na zemi, chudák, byla tam tak sama. Jsem zvědavá, kdo si vezme ten její hezkej barák! Roman říkal, že má snad někde nějakýho synovce, že ho budou muset kontaktovat. Jinak nikoho neměla,“ dál mě informovala.

„Nevím, která to byla,“ pokrčila jsem rameny a zalila jí i sobě kávu.

„Karolíno, ale víš! Taková ta stará, chodila o holi a nosila na hlavě šátek,“ připomínala mi. Před očima se mi náhle zjevila stará paní s nesmělým úsměvem.

„Aha, už asi vím. Ale stejně jsem ji vůbec neznala, jen podle vidění. Barák je vážně hezkej, to je pravda, a hlavně ta zahrada,“ řekla jsem a zamíchala si kávu.

„To teda! Jsem zvědavá, když se nikdo neozve, co bude s barákem. A představ si, že už se na něho byla ptát Machová! Prej by ho chtěla pro dceru! Chápeš to? Roman ji teda docela dobře odpálkoval.“ dál mi líčila dnešní den. Docela jsem jí záviděla, taky bych šla hned do práce! Jenže nemám kam. Tady ve vesnici nic není, možná tak přes léto v kempu, ale jinak je to tady o ničem. Musela bych dojíždět do Pardubic a to je zase pro mě daleko, tedy spíš podle Romana, mně by to nevyhovovalo.

„Hm, lidi jsou všelijaký, vždyt' to znáš,“ usmála jsem se. Dneska jsem byla nějaká rozladěná, neměla jsem náladu si ani povídat.

„Co ti je?“ zeptala se Andrea, zjevně si všimla, že nejsem ve své kůži.

„Nic, nemám dneska moc náladu. Roman mě ráno trochu naštvál, zase mě obešel a slíbil Romče, že s ní zítra pojedou nakupovat. Prostě jako vždycky,“ vzdychla jsem si a dál to nerozebírala, nikdy jsem se Andree moc nepsvěřovala.

„To je blbý, to by dělat neměl. Když tě tak poslouchám, tak jsem snad i ráda, že ty děti nemám. Já bych asi na to neměla nervy! Honza jo, ten je jinej, ale já teda ne!“ pronesla tak nějak štitivě a dopila kávu. Usmála jsem se. Co ty víš o dětech! Je jí jednačtyřicet a děti mít nemůže. Je atraktivní, chlapi po ní docela šlí a je pravda, že se tady po vesnici o ní dost vedou drby, že byla několikrát Honzovi nevěrná. Mně osobně to nikdy nepřiznala. Ráda se baví, a když jsou tady přes léto v kempu zábavy a diskotéky, Andrea nevynechá žádnou!

Když pak odešla, šla jsem ven pověsit prádlo. Bylo nádherně! Svítlo sluníčko a hezky foukal větřík. Pověsila jsem prádlo a šla se pustit do těch okem. Vršek jsem měla za dvě hodiny hotový. O půl druhé se přiřítila Eliška a za půl hodiny Romana. Ta zalezla do svého pokoje, pustila si písničky a válela se na posteli. Když jsem jí tam šla všet záclonu, měla kupu připomínek.

„Romčo, koukej se uklidnit a přestaň být drzá! Taky sis ty okna mohla umýt sama, tak nedržkuj!“ vyjela jsem na ni.

„To určitě! Táta říkal, at' je umyješ ty!“ odsekla mi.

„Romano!“ vykřikla jsem. Ona našpulila pusku a urazila se. Nechápu, po kom má tak zlou povahu! Nebo to je možná vážně tou pubertou a jednou z toho vyroste! Doufám! Ve čtyři volal Roman, že to nestihne a na nákup že pojedeme zítra. Takže mi nezbylo nic jiného, než umýt i zbytek oken. V šest jsem to měla hotové. Mezitím se mě Eliška asi třikrát zeptala, jestli nechci pomoci. Okna by asi neumyla, ale aspoň mi uklidila nádobí z myčky a uklidila si pokojíček. Je to moje zlatíčko! Večer jsem si sedla k televizi a byla jsem úplně hotová. Bolely mě ruce a nohy a hlavně záda. Roman přišel kolem deváté, to už jsem skoro u televize usínala, ani nevím, co tam dávali.

„Máme něco k jídlu? Mám docela hlad,“ volal na mě z kuchyně.

„Jídlo máš v mikrovlnce, tak si to ohřej,“ odpověděla jsem mu unaveně a sotva jsem držela oči otevřené. Přišel i s jídlem za mnou.

„Co ti je?“ zeptal se a sedl si do křesla.

„Nic, jsem jen unavená. Myla jsem v celým baráku ty okna,“ postěžovala jsem si.

„Prosím tě, ty z toho naděláš, vždyť jsi celý den doma,“ odpálkoval mě a přeplnul televizi na jiný program. Vůbec ho nezajímalo, že mám rozkoukaný film, i když jsem ho nevnímala. Šlo mi o princip.

„To si myslíš tak akorát ty, docela to dá zabrat. Zítra se nehnu, jak mě bolí záda! Nechápu, proč mi Romana nemohla pomoci, bude jí šestnáct, tak už by mohla začít něco dělat, a ne se jen válet!“ vyjela jsem podrážděně.

„Vždyť jsi celý dny doma, Romča chodí do školy má toho dost sama! Po prázdninách jde na školu, tak se na ni musí připravovat,“ odsekl.

„A Eliška se nemusí učit? Kdyby mi nepomohla aspoň ona, tak to dělám ještě do teď!“ taky jsem mu odsekla.

„No vidíš, pomohla ti, tak si nestěžuj.“ uzavřel naši debatu. Blbec! Naštval mě a pořádně! Vstala jsem a šla jsem do koupelny.

„Kam jdeš?“ zeptal se mě.

„Umýt se a spát,“ odpověděla jsem mu.

„Myslel jsem, že si rozděláme víno a já zatopím v krbu,“ zkusil. Tak na tohle teda nemám náladu už vůbec!

„Mám toho dost, bolí mě záda,“ odbyla jsem ho.

„Namasíruju tě. No tak, nech toho, zítra si uděláme hezkej výlet s holkami a bude to fajn. Jsi poslední dobou tak protivná, že by ses nad tím měla zamyslet.“ Usmál se na mě. Asi má pravdu, jsem podrážděná, ale to jen proto, že bych chtěla něco víc, a nejen tady sedět a dělat jim služku! Najednou vstal a šel přímo ke mně. Objal mě a snažil se mi dát pusku. Nechtěla jsem.

„Karol, tak se už nezlob, Uděláme si hezkej večer. Běž se vykoupat a přijď pak za mnou,“ řekl smířlivě a mezitím mi sahal na prsa. Bylo mi to nepříjemné. Vymanila jsem se mu z objetí a jen jsem kývla, že přijdu. Šla jsem nahoru napustit si vanu a mezitím koukla na Elišku. Už spala. Víc jsem ji přikryla a pohládila po tvářičce. Za Romanou jsem ani nešla, slyšela jsem, že si s někým telefonuje. Vlezla jsem si do vany a zavřela oči. Když jsem měla vanu úplně plnou, zastavila jsem vodu a umyla se. Pak jsem tam ještě chvíli ležela. Vzala jsem si noční košili a župan a šla dolů. Roman seděl na gauči, byl osprchovaný a cítila jsem, že se navoněl voňavkou. Na sobě měl jen kalhoty od pyžama. Na krku se mu třpytil zlatý řetízek, co jsem mu koupila ke čtyřicetinám. Na stole měl připravené víno a dvě skleničky a zrovna se smál něčemu, co dávali v televizi. Měl hezké tělo, docela sportoval a na jeho věk mu to slušelo. Byl o hlavu vyšší jak já. Sedla jsem si k němu a on mě objal.

„Počkej, Romča ještě nespí,“ mírnila jsem ho, když mi chtěl sundat noční košili. Vzdychl si a odtáhl se. Nalil nám víno a jednu skleničku mi podal.

„V kolik chceš zítra jet?“ zeptala jsem se ho a napila se vína. Bylo dobré.

„Myslel jsem, že bychom mohli vyjet už ráno, nakoupit a pak se stavit někde na obědě, ať nemusíš vařit, když jsi tak strašně unavená,“ rýpl si. Sakra, to nemůže říct, aniž by se do mě navázel?

„Tak jo, to bude fajn,“ řekla jsem jen a zase se napila vína.

„Už toho nech, ty moje protivko a pojd' ke mně,“ usmál se a přitáhl mě k sobě blíže. Nechtěla jsem, ale měl větší sílu než já. Svlékl mi košili a absolutně neřešil, že by sem mohla každou chvilku přijít Romana. Líbal mě všude a hladil mě na prsou. Se mnou to ani nehnulo. Neměla jsem na to náladu, jako poslední dobou pořád.

„Víš, že máš i po holkách strašně hezký prsa?“ říkal dychtivě a jedno mi začal líbat. Neodpověděla jsem mu. Co taky na to říct? Lehla jsem si, ale Roman mě zase zvedl.

„Takhle ne, pojd' na mě,“ zavelel a posadil si mě na klín. Trochu mě to zabolelo, nebyla jsem připravená a jako už tolikrát, ani dneska jsem z toho nic neměla. Ještě, že to netrvalo dlouho, pomyslela jsem si, když jsem ležela a Roman mě spokojeně objímal. Pak jsem usnula. K ránu mě probudila zima, oba jsme usnuli na gauči v obýváku a neměli jsme ani deku. I Když mě Roman pořád objímal, stejně mi byla zima, byli jsme totiž oba pořád nazí. Pomalu jsem se pohnula a zkusila oddělat jeho ruku.

„Kam jdeš?“ zeptal se ospale.

„Je mi zima, tak do ložnice,“ odpověděla jsem mu.

„Nechod' bud' tady se mnou, vezmu deku,“ překvapil mě. Dlouho se takhle ke mně nechoval. Že by výčitky za ty okna? pomyslela jsem si. Bez řečí vstal a šel pro deku. Pak mě k sobě strhl a začal líbat. Na hodinách bylo něco kolem půl druhé. Hladil mě po zadku a po zádech, pak mě převalil pod sebe a znovu jsme se milovali, tentokrát to bylo lepší a hlavně jsem z toho aspoň něco měla i já!

Ráno nás probudila Eliška.

„Mamko! Já jsem se bála, že jste se nám ztratili!“ volala celá vyděšená. Otevřela jsem oči a přehodila přes Romana deku, protože mu lezl zadek.

„Zlatíčko, neztratili, usnuli jsme s tatkou tady,“ usmála jsem se. Eliška okamžitě lezla k nám, jenže gauč je dost malý.

„Sakra, Elis, kam lezeš,“ řekl nevrle Roman.

„Chci taky k vám,“ našpulila pusou.

„Já už vylezu a půjdeš mi pomoci připravit snídani, ano?“ zkusila jsem ji potěšit.

„Mamko, proč jsi nahatá? A táta taky?“ divila se Eliška a měřila si nás přes své brýle.

„Bylo nám s maminkou v noci vedro, tak proto,“ odpověděl Roman a v očích mu hrál smích.

„Mně se teda nezdálo, že by v noci bylo teplo,“ kroutila hlavou.

„Co asi mohli dělat, ty blbko!“ ozvala se naše starší dcera.

„Nejsem blbka, tak mi tak neříkej, ty šeredo!“ spustila na ni Eliška.

„Holky, klid, nebo se nikam nejede,“ mírnila jsem je a mezitím si vzala košili a župan.

„Romano, namaž chleby a ty, Eliško, vyndej z ledničky sýr a salám,“ rozdělila jsem jim práci.

„To mě ani nehne,“ odsekla mi Romana.

„Romčo, udělej, co ti mamka řekla,“ ozval se Roman. Nevěděla jsem, že už vstal. Užasle jsem se po něm otočila. On jen pokrčil rameny a usmál se, pak šel ke mně a objal mě zezadu a dal mi pusou na krk.

„Včera to bylo hezký, musíme si to zase zopakovat. Kdyby tady nebyly holky, vezmu si tě přímo tady, Karol.“ šeptal mi do ucha. Já jsem se jen usmála a dál chystala snídani. Nevycházela jsem z úžasu, jak je Roman po ránu dobře naladěný. To nebývá často. Po snídani jsme se naskládali do naší černé oktávky a vyrazili do Pardubic. Holky lítaly po obchodech jako blázni, až jsme je museli sem tam brzdit. Romana si vybrala rifle a dvě trička, Eliška barbínu a jedno tričko – taky s barbínou, jak jinak – a mně Roman koupil hezké šaty. Nechtěla jsem je, ale i Romča mi řekla at’ si je koupím, že mi budou slušet.

„Mamko, kup si k nim ještě legíny, to se teď k tomu nosí,“ nabádala mě Romča.

„Myslíš? A nejsem na to už stará?“ ptala jsem se jí, když jsme spolu byly na záchodě.

„Neblázni, vždyt’ když se namaluješ a hezky ustrojíš, vypadáš jak moje starší ségra!“ Překvapila mě! Tak jsme šly teda vybrat ještě ty legíny. Nakonec jsem si koupila i tričko, delší, že se taky bude hodit k těm legínám.

„Teda holky, dneska jste mě stály celej balík peněz,“ říkal nám Roman, když jsme seděli v restauraci na obědě.

„Kolik jsi utratil?“ zeptala jsem se ho s obavou.

„Hodně, Karol,“ usmál se.

„Mami, myslíš, že se k těm riflím bude hodit taková ta modrá halenka s tím dlouhým rukávem?“ ptala se mě se zájmem Romča.

„Která? Jo, počkej, ta, jak má ty volány u rukávů?“

„Jo, tu myslím. Chtěla bych si ji vzít příští týden, jak máme ve škole tu akademii,“ povídala dál Romča.

„Určitě, bude ti moc slušet,“ usmála jsem se na ni.

„Uděláš mi nějaký účes?“ zeptala se.

„Něco vymyslíme, když tak koukneme na internet, co se teď nosí,“ odpověděla jsem a už jsem se věnovala Elišce, protože ona samozřejmě taky chtěla, abych ji poradila, co si vzít na sebe na tu akademii. Pak jsme se ještě stavili na nákupu potravin. Nechali jsme tam přes dva tisíce! S plným kufrem jsme se vraceli domů. Než jsem všechno doma vybalila a uklidila, bylo skoro půl sedmé večer. Romča byla někde s holkami a Eliška si na zahradě hrála s novou barbínou. Roman byl v garáži, podle hlasu jsem poznala, že tam s ním je i Honza.

„Ahoj, Honzo, kde máš Andreu?“ zeptala jsem se ho, když jsem se za nimi šla podívat.

„Ahoj, Karolíno, odpoledne jela do města a ještě se nevrátila,“ usmál se Honza a pokrčil rameny. Najednou jsem ji zaslechla.

„Ahoj vespolek. To mluvíte o mně?“ zahlaholila na celé kolo. V jedné ruce držela ták s jednohubkami a v druhé víno! To si snad dělá srandu, že jde na návštěvu! Absolutně na ni nemám náladu! Protočila jsem oči.

„Jasně, že o tobě,“ utrousil nenadšeně Roman.

„Přišla jsem se na vás podívat, sousedi,“ široce se usmála.

„Andreo, neříkala jsi, že dneska jdeme k Ambrožům, já jsem s tím nepočítal,“ ozval se trochu překvapeně Honza, asi si všiml, že z toho nejsme nadšení.

„Nemusím ti říkat všechno. Bylo mi jasný, že když nejsi doma, budeš tady, tak jsem udělala pár jednohubek a přišla jsem za vámi. Nebo to snad vadí?“ tvářila se

trošku dotčeně, protože jsme na ni všichni koukali, jako že to není moc dobrý nápad.

„Ne, nevadí, pojd' dál,“ zachraňovala jsem situaci. Roman se tvářil nervózně a hlavně nenadšeně.

„Tak chlapi snad půjdou taky...?“

„Přijdeme dýl, mám tady ještě práci,“ odsekl jí Roman, až jsem se po něm tázavě podívala. Asi po hodině, kdy jsme my dvě seděly v obýváku, konečně přišel Roman s Honzou.

„No to je dost, co jste tam takovou dobu dělali?“ zeptala se Andrea a dívala se přímo na Romana. Roman jen zavrtěl hlavou a odešel do kuchyně. Uniklo mi něco, anebo je na ni naštvaný? Že by něco v práci? Vstala jsem a šla jsem za ním.

„Co ti je?“ zeptala jsem se ho. Stál u ledničky a rozdělával si pivo.

„Nic, jen teda zrovna nemám náladu tady s nimi vysedávat. Těšil jsem se, že si uděláme hezkej večer,“ řekl naštvaně a napil se piva.

„Tak snad tady nebudou moc dlouho. Vždyť je teprve po osmé,“ konejšila jsem ho a dokonce mu šla dát pusy. On mě z ničeho nic objal. Mezitím přišla do kuchyně Andrea.

„Nechte si to na večer,“ pronesla kousavě, když viděla, jak se objímáme. Roman po ní švihl pohledem, ale nahlas nic neřekl.

Pak jsme se docela dobře bavili, zůstali u nás až do půl dvanácté. Roman byl dost opilý, měl co dělat, aby zvládl schody do ložnice. Když pak odešli, šla jsem se na něho podívat, ležel na posteli jen v trenkách, ani se nepřikryl. Vzala jsem deku, co měl pod sebou – byla to docela fuška – a zakryla jsem ho. Pak jsem se osprchovala a šla spát.

Celou neděli jsem pekla a vařila. Zítra, na Velikonoční pondělí, přijede Romanův bratr s rodinou, je to už taková tradice. Netěšila jsem se, protože nemám ráda švagrovou. Je to namyšlená kráva, která se mnou pořád musí soupeřit.

„Romčo, pomůžeš mi barvit vejce?“ zeptala jsem se jí, když se dívala do ledničky, co by si vzala k jídlu.

„No jo, ale at' jde i Elis,“ překvapila mě.

„Dobře, to budeš hodná,“ usmála jsem se na ni a pohladila ji.

„Zítra zase přijedou?“ zeptala se nenadšeně a nemusela je jmenovat, vím, koho myslela.

„Bohužel ano,“ odpověděla jsem jí.

„Zamknu si pokoj, minule mně ty dva zmetci zničili řasenku!“ Nadávala na bratrance. Romanův brácha má dva kluky, dvojčata, ale jsou to raubíři, že to, co není přivázaný, je do pěti minut na zemi a rozbitý! Je jim šest let a jen se divím, že se pořád chovají jak zvířata!

„To bude asi nejlepší,“ souhlasila jsem s ní.

„Mami, já jdu tady barvit,“ přihrnula se Eliška, jako velká voda.

„To je dost, někde se flákáš a já to sama dělat nebudu!“ spustila na ni Romana.

„Byla jsem s Jitkou venku, taky má novou barbínu, tak jsme je musely spolu seznámit,“ vysvětlovala Eliška vážně.

„Jsi praštěná, fakt!“ vrtěla hlavou Romana.

„Nejsem! Víš, jak to je důležitý, aby si rozuměly? Tohle ty nechápeš! Pak se budou hádat a my jim s Jitkou u nás na zahradě chceme udělat bazén,“ stála si dál

za svým Eliška a byla u toho tak důležitá, až jsem se musela smát. Romana jen protočila oči. Večer jsem si sedla k televizi a Eliška přišla za mnou. Přitulila se ke mně.

„Maminko, můžu spát dneska s tebou?“ zeptala se.

„Proč? Něco se stalo?“ dala jí pusku na čelo.

„Bojím se,“ odpověděla a objala mě.

„Čeho? Vždyť jsi velká holka. Kdepak máš brýle?“ zeptala jsem se jí. Pořád je někde zapomíná.

„Jitky brácha nám říkal, že dneska v noci bude chodit po venku taková příšera a prej krade děti a řeže jim ruce a nohy... a zaživa,“ říkala vážně a zdvihla přitom ukazováček.

„Ruda si vymýšlí, jen vás straší! Nic takového neexistuje, neboj,“ konejšila jsem ji.

„Jak víš, že kecá? Je mu už dvanáct, tak tu příšeru třeba viděl,“ koulela očima.

„Mně je dvaatřicet, a žádnou příšeru jsem nikdy neviděla. A Ruda je hloupej kluk, už jsem ti to říkala minule, že ho nemáte s Jitkou poslouchat. Běž do postele, je už devět pryč, at' se tatka nezlobí,“ odvětila jsem a přitom ji vzala do náruče, že ji odnesu. Byla ale pořádně těžká!

„Musíš po svých, já už tě neunesu, jsi těžká,“ řekla jsem jí a postavila ji na zem. Skoro hodinu jsem u ní seděla a čekala, až se trošku uklidní.

„Kde jsi tak dlouho?“ zeptal se Roman.

„Byla jsem u Elišky. Ruda jí zase navykládal nějaký blbosti, tak se bála,“ odpověděla jsem a sedla si k němu.

„Romča je už doma?“ chtěl vědět.

„Je, s někým zase telefonuje,“ přikývla jsem.

„Dáš si víno?“ zeptal se, sám měl rozdělné pivo.

„Ani ne. Vypila bych tak jednu skleničku, tak ho nerozdělávej, je to zbytečný,“ pokrčila jsem rameny.

„Kolik jsi včera utratil?“ zeptala jsem se ho.

„Asi osm tisíc,“ odpověděl a zadíval se na televizi.

„To je docela dost,“ zamyslela jsem se.

„Ani ne. Vždyť to neutrácíme každěj tejden, tak co,“ odbyl mě. Pak vstal a někam odešel.

„Něco jsem ti koupil,“ usmál se a v ruce držel dárkovou taštičku.

„Proč?“ nechápala jsem.

„Protože jsem chtěl, Karol, tak proto.“ Vzdychl si. Dneska nebyl tak dobře naladěný jako včera. Podívala jsem se do tašky. Vytáhla jsem černou luxusní košilku s kalhotkami tanga. Docela hezká, ale spát bych v ní teda nemohla. Byla průhledná z jemné krajky a posázená zlatými flitry. Musela být pěkně drahá! pomyslela jsem si.

„Líbí se ti?“ zeptal se Roman a v očích mu zasvítilo.

„Je krásná, děkuju. Ale neměl jsi mi nic kupovat,“ usmála jsem se a dala mu pusku.

„Zlato, běž si ji vzít, nemůžu se dočkat, až tě v ní uvidím,“ řekl dychtivě.

S povzdechem jsem vstala a šla do koupelny. Tam jsem si ji oblékla a podívala se na sebe do zrcadla. Byla mi úplně akorát, Roman má dobrý odhad, to musím uznat. Připadala jsem si v ní ale lacině. Nemám ráda takovéhle věci. No, možná

bych i měla, ale to bych na to musela mít postavu! Nejsem tlustá, to ne, ale ani hubená. Vlasy mi teď poslední dobou hodně dorostly, budu se muset stavit u kadeřnice, nebyla jsem tam snad rok! Mihlo se mi hlavou, když jsem vzala hřeben a pročešávala si je. Už mi sahají až do půlky zad. Mám je hnědé a vlnité, ale skoro pořád je mám v culíku, je to pro mě pohodlnější. Když jsem vyšla z koupelny, Roman v obýváku nebyl. Pak vyšel z kuchyně, byl si pro další pivo. Zarazil se, když mě uviděl. Postavil flašku s pivem na stolek a šel přímo ke mně.

„Sluší ti, trefil jsem se úplně přesně! Máš i ty kalhotky?“ zeptal se mě. Němě jsem přikývla a on mi sáhl pod košilku na zadek.

„Teda, zlato, tohle mě šíleně rajcuje,“ řekl a začal zrychleně dýchat. Bylo z něho cítit pivo, to jsem nesnášela. Chtěl mě políbit, ale instinktivně jsem uhnula hlavu.

„Co je?“ zeptal se, ale dál mě hladil po zadku a teď mi zajížděl i pod ty miniaturní kalhotky.

„Nic, jen ještě Romča nespí, tak pojď aspoň do ložnice,“ řekla jsem s povzdechem. Když jsme přišli do ložnice, rozklepala mě zimnice. Měla jsem tady dokořán otevřený okno.

„Je tady zima, musím zavřít okno,“ řekla jsem a šla ho zavřít.

„Zahřeju tě,“ usmál se Roman a stoupl si ke mně. Vzal mou hlavu do dlaní a dal mi pusou, pak ještě jednu a pak mě začal líbat. Sakra, to jeho pivo mi tak vadí! pomyslela jsem si. Líbal mě tak dychtivě, až mi to chvilkami vadilo.

„Udělej mi to pusou, zlato,“ řekl se zavřenýma očima. Tak na tohle už teda nemám chuť vůbec! Vzdechla jsem si a klekla si na kolena. Když jsem se ho dotkla rty, zaúpěl. Po chvilce mě vzal za ramena a vytáhl na nohy.

„Už toho nech, nebo to nevydržím.“ zachraptěl. Ohnul mě přes postel a ze zadu si mě vzal. Bylo to rychlý. Když jsem šla pak do koupelny, bylo mi divně na duši. Sedla jsem si na vanu a přemýšlela jsem, proč už to nemůžu cítit, tak jako dřív. Copak ho už nemiluju? Najednou jsem se rozbřečela. Brečela jsem po tichu, nechtěla jsem, aby mě Roman slyšel. Cítila jsem divnou tíhu na duši a vůbec jsem tomu nerozuměla. Pak jsem se uklidnila, osprchovala se, vzala si svou noční košili a tuhle dala do skříně a šla si lehnout. Za chvilku za mnou přišel Roman.

„Budu ti muset začít kupovat takový dráždivý prádýlko, strašně mě to vzrušuje, jsi v něm hezká,“ říkal a přitom mi dal pusou na rameno.

„Připadám si v tom hloupě, Romane,“ odpověděla jsem upřímně.

„Nesmysl, jsi v tom sexy. Nemůžeš se pořád tak stydět. Kolikrát si říkám, že bych s tebou chtěl dělat i jiné věci, ale ty se tváříš, jako kdybych ti nějak ubližoval. Vždyť se ti to musí taky líbit. Netvrd' mi, že ne,“ říkal až moc rázně.

„Já nevím, prostě na to asi moc nejsem,“ odpověděla jsem mu.

„Blbost, každá ženská na to je. Příště ti ukážu, jak na to seš, to se neboj.“ Usmál se a dal mi pusou. To se teda budu těšit! řekla jsem si v duchu a hluboce si vzdychla. Pak jsem usnula.

Ráno jsem vstávala už před šestou, abych všechno stihla. Nechtělo se mi. Byla jsem nějaká unavená nebo spíš bez nálady. Uvařila jsem si kávu, mezitím si vyčistila zuby a ustrojila se. Vypila jsem ji skoro za pět vteřin. Pak jsem začala dělat chlebičky, rychle jsem dodělala salát a obalovala řízky. A že jich tedy bylo! Návštěva byla hlášená na jedenáctou. Bylo půl desáté, docela dobrý čas. Pak přišel

Roman, uvařila jsem mu kávu, na stůl mu dala chlebičky a dál se věnovala obalování.

„V kolik jsi vstávala?“ zeptal se s plnou pusou.

„Před šestou,“ odpověděla jsem a dodělala poslední řízek. Uf, už to mám.

„Ty jsi blázen, takhle brzy,“ kroutil hlavou a vzal si další chlebiček.

„Kdybych nemusela, tak bych asi nevstávala!“ odsekla jsem našťvaně.

„Tak se hned nečerti. Mohla sis udělat něco včera, tvůj problém,“ odbyl mě a odešel na zahradu. Ani ten pitomí hrnek od kafe si neumí po sobě uklidit! Sakra! Pak jsem se šla přestrojit a napadlo mě, že se trošku namaluju. Na oči jsem si dala modré stíny, ale jen jemně světlé, stejně jako mají barvu moje oči. Malinko jsem je ještě zvýraznila tmavě modrou tužkou. Vzala jsem si řasenku a párkrát přetřela řasy. Mám je pěkně dlouhé! Úplně jsem zapomněla, jak hodně dlouhé! Pročesala jsem si vlasy a na rty dala lesk. Koukala jsem na sebe do zrcadla a vážně mi to slušelo, až jsem překvapila sama sebe!

A pak to začalo, nejdřív se do obývacího přičinili ti dva šílenci, pak mě Erik – Romanův brácha – vyšlehal a po celém baráku naháněl naše holky. Pak do toho začali chodit koledníci, no prostě bláznec! Jolana si sedla v obývací, nohu přes nohu a bylo jí úplně fuk, co ti dva její raubíři provádějí! Roman jí hned nalil víno a sedl si k ní. Slušelo jí to, ostatně jako vždycky. Na to, že má dvojčata, má figuru úplně perfektní! Krátké blond vlasy a výrazné malování. Na sobě upnuté bílé rifle a k nim červený svetřík. Jak jsem se v koupelně sama sobě líbila, najednou jsem si vážně připadla jako šmudla. Ty její drobečky do oběda rozbili dvě skleničky, Elišce utrhli hlavu od barbíny, našťěstí ne od té nové. Chudák brečela, že jsem ji nemohla uklidnit, a když se snažili dostat do Romčina pokoje, Romana ječela na celý barák! No prostě zábava, jak má být.

Pak jsme se všichni sešli v jídelně. Nanosila jsem řízky a salát na stůl a každý si nabral. Byla jsem úplně zpocená, jak jsem stála u trouby a ještě jsem stejně všechno neměla dosmažený. Romana ani nenapadlo mi s něčím pomoci! Ještě mě peskoval!

„Karol, nepřinesla jsi nic k pití, tak pohni zadkem,“ zavolal na mě a Jolana se jen pobaveně ušklíbala.

„Ty dáváš do salátu majonézu?“ zeptala se štitivě.

„Dávám, jako každé rok,“ odsekla jsem.

„To já jíst nebudu, vezmu si jen řízek, doufám, že máš kuřecí, Karolínko?“ zeptala se důležitě.

„Jsou napravo,“ odpověděla jsem.

„Držím teď dietu, zhubla jsem už tři kila, tak je zase nechci nabrat.“

Pokračovala ta trapka. Můj muž na ni oči mohl nechat. Nikdy nepochopil, že si vybrala Erika. Roman byl o moc hezčí než Erik, ale pravda je, že Erik byl zase hodnější a doma se vlastně o všechno staral jen on. Madam doma neudělala nic.

„Prosím tě, vždyť máš krásnou figuru, ty se vůbec nemusíš trápit hladem,“ pochleboval jí můj muž a ona se usmívala a byla ještě důležitější! Nejradsí bych ji takovou vrazila!

„Musím, jinak bych za chvíli měla zadek jako tady Karolína. Nic ve zlém, ale měla bys na sebe trochu dbát, ještě ti není tolik, abys vypadla, jak nějaká machna.“ Ta namyšlená kráva mi dočista vyrazila dech! Vůbec jsem nevěděla, co jí na to mám říct!

„Moje maminka není tlustá a žádná machna!“ ozvala se našťavaně Eliška.

„Elis, uklidni se, teta to tak nemyslela a je pravda, že by mamka mohla něco shodit,“ překvapil mě Roman. Tak a mám po náladě úplně! Přestala jsem jíst a odešla jsem od stolu. Bylo mi do breku. Že včera jsem pro něho byla tak sexy? To mu nevadilo, že mám pár kilo navíc? pomyslela jsem si.

„Vrat' se ke stolu a přestaň tady dělat scény,“ vyjel na mě Roman, když přišel za mnou.

„Díky, ale po tom, jak jste mě rozebrali, nemám hlad!“ odsekla jsem mu.

„Chováš se jak nějaká urážlivá pubertáčka! Vrat' se zpátky a chovej se normálně!“ říkal zle a chytil mě za paži tak silně, až to zabořilo.

„Pust' mě, budu tam mít modřinu! Dojdu sama!“ spustila jsem na něho. Vrátila jsem se tam, ale s nikým jsem se nebavila. Po obědě jsem všechno dala do myčky a to, co zbylo, jsem umyla v ruce. Všichni se přesunuli do pergoly na zahradu, bylo tam hezky. Já jsem mezi ně jít nechtěla. Sedla jsem si v kuchyni ke stolu a dala si hlavu do dlaní. Za chvíli mě někdo pohladil po vlasech. Podívala jsem se a objala jsem Elišku, která za mnou přišla.

„Maminko, ty jsi smutná kvůli tomu, co ti teta řekla?“ zeptala se a měla v obličeji smutný výraz.

„Ne, nejsem, jen se mi nechce ven,“ usmála jsem se na tu svoji sladkou holčičku.

„Je blbá, ty jsi nejkrásnější maminka na celém světě,“ usmála se a tak nějak dospělácky mě pohladila. Musela jsem se smát. Miluju ji strašně moc, za to, jak je citlivá. V tomhle je po mně. „To tady budeš uraženě sedět celý den?“ vyjel na mě Roman.

„Ne, už jdu.“ Odpověděla jsem mu a vstala jsem. Eliška mě chytla za ruku a spolu jsme šly ven. Pak jsem se ještě vrátila pro buchtu. Jak jinak, než že si Jolana nevzala.

Večer v posteli jsem si četla, měla jsem toho až nad hlavu! Ještě že vypadli kolem pátý! Naštěstí ta malá zvířata už roztrískali jen talířek a jeden, Mireček, si rozbil koleno, tak jeli radši domů.

„Můžeš mi říct, jak ses to chovala?“ spustil na mě Roman, jen co vešel do ložnice.

„Já? Snad jak se chovala ta kráva Jolana!“ zaútočila jsem.

„Jsi fakt nemožná! Nesneseš, že ti někdo řekne pravdu! Máme návštěvu a ty půl dne strávíš zalezlá v kuchyni!“ pokračoval.

„Tak asi jsem vařila, jestli tě to náhodou zajímá! Samo se to všechno neudělalo! A pravda mi nevadí, jen nechápu, že ti najednou připadám tlustá! Včera jsem si nevšimla, že bych ti tak připadala!“ spustila jsem docela nahlas. Roman na mě chvíli koukal, pak si zalezl pod deku.

„Přestaň na mě ječet, na to nejsem zvědavěj, a zamysli se nad sebou, jak se chováš!“ zasyčel zle. Otočil se ke mně zády a za pár minut pravidelně oddychoval. Za to já jsem nějak nemohla zabrat.

Ráno jsem opět vzbudila holky, pak Romana, a když všichni odešli, uvařila jsem si kafe. Pořád jsem přemýšlela nad tím, jestli jsem vážně tlustá. Nejdřív mě Roman nazve šmudlou a pak mi ta nána řekne do očí, že jsem tlustá! Ustrojila jsem se a šla jsem na nákup do místní prodejny. U pokladny bylo nějak rušno. Pozdravila jsem a začala nakupovat. Pak ke mně přišla paní Machová.

„Dobry den, pani Ambrozova, uz asi od manzela vite, ze o barak starej Salakovej je zajem. Prijela sem včera večer takova nafintěna panička a nějakým chlápkiem, prej to byla jejich teta. Ale mně se to zdá nějaký divný. Neříkal vám něco manžel?“ spustila, až jsem před ní skoro couvala!

„Dobry den. Nic nevím, pani Machová. Tak to se asi časem určitě dozvíte, kdo to byl,“ usmála jsem se na ni a do košíčku dala jogurt.

„Nám to přijde se ženskýma nějaký divný. Celý roky se tu neobjevili – a teď najednou, jen co zavře oči, se tady ukážou,“ kroutila hlavou.

„To já nevím,“ pokrčila jsem rameny a dál si jí nevšímala. Nikdy mě nezajímaly vesnické drby. Když jsem se vracela domů, všimla jsem si, že u baráčku po paní Salákové zastavilo nějaké auto. Asi mercedes, pomyslela jsem si. Pak z něho vystoupil vyšší chlap. Měl na sobě rifle a modrou košili s krátkým rukávem. Najednou na mě zavolal, až jsem se lekla.

„Prosím vás, kde bych našel starostu?“ Na očích měl sluneční brýle, a jak se ke mně blížil, sundal si je. Přišel blíž a já si všimla, jak moc je hezký! Zírala jsem na něho jako praštěná! Měl tmavé krátké vlasy, byl velký, myslím, že byl o malinko vyšší než Roman, nebo možná byli tak nastejno, nevím. Byl hodně svalnatý a hlavně měl hezké oči. Když se usmál, na tvářích se mu udělaly dolíčky. Byl navoněný takovým zvláštním parfémem.

„Dobry den, musíte se vrátit a pak zatočit doleva, ne doprava...“ koktala jsem.

„Asi doprava, vlevo je jen příkop,“ usmál se, musela jsem ho pobavit. Zrudla jsem, jak nějaká pubertáčka. On se usmál ještě víc a začal si mě prohlížet.

„To najdete, je tam napsaný obecní úřad,“ snažila jsem se na něho taky usmát.

„Vážně? Tak to bych nečekal,“ snažil se být vtipný. Já jsem si připadala hloupě, neupravená, ustrojená jen do tepláků a na sobě mikinu s kapucou a vlasy samozřejmě v culíku.

„Vážně!“ vyjela jsem na něho.

„Tak děkuju, snad to najdu.“ Usmál se a odcházel, když se blížil ke svému autu, ještě se po mně otočil. Frajírek! Že by to byl ten, jak o něm mluvila Machová? No uvidím, třeba mi to Roman večer řekne, pokud se s ním teda začnu bavit. Včera mě naštvál, a pořádně! V poledne se jako vždycky jak velká voda přiřítla Andrea. Já jsem seděla v pergole a četla si.

„Karolínó, teda kdybys viděla, jak krásnej chlap přišel dneska k nám na obec, tak bys tomu snad ani nevěřila!“ spustila, až jsem se jí lekla.

„Nepovídej, dáš si kafe?“ zeptala jsem se jí.

„Jo, dám, ne vážně, fakt kořen, já jsem z něho nemohla spustit oči! A víš, kdo to je? To neuhodneš?!“ zeptala se a oči jí úplně svítily.

„To nevím, ale ty mi to určitě řekneš,“ usmála jsem se a chystala jsem se jít do kuchyně uvařit kávu.

„Je to synovec Salakovej a barák si chce nechat! Poslouchala jsem, co si povídá s Romanem. Prej by se sem chtěl nastěhovat!“ pokračovala. Mezitím jsem přinesla na táčku kávu a pár chlebičeků, co mi zbyly ze včera.

„Já jsem ho potkala, ptal se mě na cestu,“ řekla jsem jí klidně.

„Fakt?“ vytřeštila na mě oči.

„Fakt,“ usmála jsem se.

„A co mu říkáš? Krásnej chlap, vid? No jestli tady bude bydlet, tak ti říkám, že se neudrším,“ zasníla se.

„Prosím tě, pochybuju, že takovej chlap není zadanej,“ uzemnila jsem její nadšení.

„Myslíš? Hm, to je fakt, ale to je jedno. Aspoň to tu trošku oživí!“ stála si za svým. Celou hodinu, co tady seděla, jsem nic jiného neslyšela, než jak se s ním musí seznámit a že si zjistí, jak se jmenuje a jestli vážně někoho má a tak. Lezla mi s tím mírně na nervy! Chovala se, jak nějaká pubertáčka. Odpoledne jsem udělala úkoly s Eliškou a šla pověsit prádlo ven. Snad nebude pršet, pomyslela jsem si, když jsem se podívala na oblohu. Po čtvrté přišel Roman. Já jsem seděla v obýváku a četla si.

„Čau, máme něco k jídlu?“ zavrčel. Vstala jsem a šla jsem za ním do kuchyně.

„Ahoj, mám tady rajskou s knedlíkem, co jsem ráno dělala, anebo od včera salát a řízky,“ nabídla jsem mu.

„Salátu mám plný zuby, ohřej mi tu rajskou,“ řekl pořád našťavaně. Šel si sednout ke stolu v kuchyni a vzal si noviny. Málokdy jíme v jídelně, v kuchyni máme stůl se čtyřmi židlemi, tak nám to stačí. Postavila jsem před něho plný talíř rajské.

„Dík. Víš, že se fakt našel dědic po Salákové?“ řekl najednou. Sedla jsem si k němu.

„Vážně? Andrea něco říkala. A kdo to je?“ zeptala jsem se.

„Je to její synovec. Vypadal docela sympaticky a hlavně dobře mluvil. Barák si asi nechá. Chtěl by sem jezdit na léto,“ vyprávěl. Tak Andrea bude v sedmém nebi! Pomyslela jsem si.

„A má rodinu, jako děti a tak?“ zeptala jsem se, protože mě to docela zajímalo.

„To nevím, to neříkal, ale podle toho, jak mluvil, tak asi ne. Prý dlouhou dobu pracoval v zahraničí. Víš, co mně jen trošku vrtá hlavou?“ zeptal se a ukrojil si knedlík.

„Ne, co?“

„Že říkal, že Saláková má sepsanou závět' a ten barák mu odkázala. Co vím já, tak nikdy o žádném synovci nemluvila. Ale jinak chlap vážně slušnej, nebo aspoň se mi tak zdál,“ říkal s plnou pusou.

„A byl už v baráku?“ chtěla jsem vědět.

„No právě, to mi taky vrtá hlavou. Byl, má klíče. Takže mu je ona musela někdy dát,“ pokyvoval hlavou.

„Tak mu je asi dala, než třeba odjel do ciziny,“ pokrčila jsem rameny a vzala prázdný talíř, když Roman dojedl.

„Asi jo.“ přitakal a už se k tomu nevracel. Pak jsme si dali venku v pergole kávu, bylo krásně, takže jsem nemusela mít strach, že by mi zmoklo prádlo.

Ve čtvrtek mají obě holky kroužky, Eliška hudebku, hraje na flétnu, a Romana tančení, takže přijdou až kolem šesté, stejně jako Roman, tak bych se mohla jít podívat na svoje místečko a něco namalovat. Pomyslela jsem si. Teda pokud bude pořád takhle hezky.

„Nezapomeň, že holky mají v pátek od dvou tu akademii,“ připomněla jsem Romanovi, když už jsme leželi v posteli.

„Mám to napsaný v diáři. Budu tam,“ odpověděl a já se k němu otočila zády a chtěla jsem už spát. Najednou se mě pod peřinou dotkl a přitiskl se ke mně celým svým tělem. „Neuděláme si příjemnou půlhodinku?“ zašeptal a začal mě

dráždit, až mi to bylo nepříjemné. Pořád mu nemůžu zapomenout, jak mě před Jolanou ponížil!

„Jsem nějaká ospalá, necháme to na jindy,“ odpověděla jsem. On se ale dneska nějak nedal odradit a chytil mě za rameno a otočil k sobě.

„Zlato, vždyť je teprve půl desátý...“ říkal a hladil mi prsa. Pak mi vyhrnul košili a začal mě na nich líbat a sjížděl dolů a tam mě začal znovu dráždit. Ne, že by se mi to nelíbilo, ale prostě jsem se na něho pořád zlobila. Po chvílce toho nechal a docela tvrdě do mě pronikl, až jsem slabě zasténala.

„Tohle se ti líbí, Karol?“ říkal udýchaně. Neodpověděla jsem mu a jen si přála, at' už skončí, jenže on si to asi chtěl užít a tak mě ještě převalil na břicho a teprve po tom vyvrcholil a svalil se vedle mě. Já jsem tam ležela bez hnutí a do očí mi vyhrkly slzy. Bez řečí jsem vstala a šla do koupelny, Roman přišel za okamžik za mnou, až jsem se ho lekla, nečekala jsem ho. Vlezl si ke mně do sprchy.

„Umyju tě, chceš?“ Usmál se na mě a začal mi mydlit záda, pak sjel níž a zase se mě nepříjemně dotýkal.

„Romane, já už nechci, vážně toho mám dneska nějak dost,“ řekla jsem mírně. Jenže on nepřestával a vzrušeně mě líbal do vlasů a na krku, pak mě nadzdvihl, až jsem měla strach, že spadnu, a milovali jsme se přímo ve sprše. Bolelo mě to a hlavně mi to bylo nepříjemné, že jsem ho v duchu proklínala! Když skončil, musela jsem odejít, nemohla jsem se na něho ani podívat! Hlavně, že teď mu nepřijdu tlustá! říkala jsem si v duchu. Zachumlala jsem se pod deku, rozklepala mě zimnice. Roman se vrátil asi za deset minu a přitáhl si mě k sobě a políbil mě do vlasů.

„Nemůžeš být pořád tak křečovitá, vždyť si to nemůžeš užít. Dřív jsi taková nebyla. Jen si vzpomeň, co všechno jsme spolu dělali,“ říkal a u toho se usmíval. Neodpověděla jsem mu, dělala jsem, že spím.

Dobrý den, malířko!

Ve čtvrtek ráno, když všichni odešli, jsem se rozhodla, že se půjdu k polednímu podívat na svoje místočko. Bylo hezky už od rána. Svítilo slunko a dalo se být venku v krátkém rukávě. Dopoledne jsem rychle uvařila, napsala smsku Andree, že dneska nebudu doma, a do ruky si vzala skicák a tužku. Vyšla jsem za naším barákem a už jsem si to hnala do kopce a pak přes malý lesík a byla jsem na místě. Jak mně tohle chybělo! pomyslela jsem si celá udýchaná. Trvalo mi to zhruba tak deset minut a to jsem hodně spěchala. Všechno to tu bylo stejné, jako minulý rok.

Strom, pod kterým jsem sedávala, měl ulomenou jednu větev, která ležela na zemi. Vzala jsem ji do ruky a odhodila ji dál. Pak jsem si vzala takovou bedýnku, kterou jsem si tu nechávala a posadila se na ní a zavřela oči, abych si to tu mohla vychutnat. Po půlhodině jsem otevřela skicák a pomalu začala malovat. Namalovala jsem krajinku, a hrála si s jejím stínováním. Myslím, že se mi to povedlo. Tedy na to, že jsem tak dlouho nekreslila. Z mého dumání nad tím, co je ještě třeba vylepšit, mě najednou vytrhl cizí mužský hlas.

„Dobrý den!“ zavolal na mě a já se vyjukaně otočila a dívala se na toho týpka, který se mě ptal na cestu. Co ten tady dělá? pomyslela jsem si.

„Dobrý den. Co tady děláte?“ vyjelo ze mě neomaleně. Chlap se usmál a podrbal se ve vlasech. Slušelo mu to. Měl na sobě kratšasy a černé tričko.

„Prohlížím si to tu, když je to teď moje,“ uzemnil mě! Jeho? A pak mně to docvaklo. Tahle chalupa vlastně taky patřila paní Salákové!

„Promiňte, já jsem si neuvědomila, že to teď tady patří vám,“ koktala jsem a rychle si začala balit skicák a tužky.

„V pohodě, nemusíte odcházet. Vy jste ta slečna, co mi radila, kde najdu obecní úřad, vidíte?“ usmál se a přišel ještě blíž. Vážně byl moc hezký!

„No, to jsem. Já... nezlobte se, už půjdu,“ perlila jsem podruhé. Chlap se na mě pobaveně podíval.

„Vážně nemusíte. Nevadíte mi tu. Malujete?“ zeptal se mě, a než jsem se nadála, vytrhl mi z ruky skicák a prohlížel si, co jsem namalovala!

„Hezký. Vážně máte talent,“ říkal a pořád se usmíval. Měl hezké, bílé zuby.

„Už budu muset jít,“ pípla jsem a vzala mu z ruky skicák.

„Kdykoliv budete chtít, tak si sem můžete přijít malovat. Aspoň to tu nebude tak opuštěný,“ říkal vesele.

„Dobře,“ vzdychla jsem se jen.

„Nechtěla byste mi to tu někdy ukázat? Vypadá to, že tu nějaký čas budu bydlet, a vůbec to tu neznám,“ zeptal se mě a já jsem na něho šokovaně pohlédla.

„To já nevím, myslím, že se brzy seznámíte a pak už nebudete mít problém se tu vyznat,“ mlela jsem úplně nesmysly!

„Tak znám tady akorát starostu a teď vás, malířko,“ říkal pobaveně a nespouštěl ze mě oči. Zrudla jsem.

„V pondělí je tady pálení čarodějnic, tak tam se seznámíte. Každý je na vás zvědavý. To víte, malá vesnice,“ říkala jsem, abych zakryla rozpaky.

„Vážně? To jsem tady způsobil takový rozruch?“ optal se a v očích mu hrál smích. Určitě o sobě ví, jak je hezký, to je na něm vidět.

„Hlavně kvůli baráku. Je moc hezký a tak by ho skoro každý chtěl,“ pokračovala jsem.

„Tak to mají všichni smůlu, hodlám si ho nechat. Takže říkáte v pondělí pálení čarodějnic. To mě zvete?“ drze se zeptal.

„Nezvu, jen vám to říkám,“ pokrčila jsem rameny.

„To je ale škoda, od vás bych se nechal pozvat rád, malířko. Máte jméno?“ zeptal se a mně v tu chvíli začal zvonit mobil.

„Musím jít. Mějte se,“ řekla jsem a vytáhla z kapsy mobil. Volal Roman. Chlap tam ještě chvíli stál, nedalo mi to a otočila jsem se po něm.

Roman mi volal, že se zdrží s holkami, že je bere na pizzu. Byla jsem docela ráda, že budu sama. Nějak mě ten chlápek rozhodil. Myslí si, že jsem slečna, k smíchu! Pobaveně jsem se usmála. Prý jestli ho zvu na čarodějnice, tak to asi těžko! Jednu chvíli mi přišlo, že se mnou flirtoval, ale na druhou stranu jsem se sama sobě vysmála. Určitě zrovna se mnou! Vypadla jsem zase nemožně. Nakonec mi to je stejně jedno, vždyť jsem vdaná. Večer jsem si pustila televizi a čekala, až se všichni vrátí. Z toho čekání jsem usnula.

V pátek ráno byl u nás hotový blázelec! Holky se jedna přes druhou pořád dohadovaly a myslím, že i kdybych měla čtyři ruce, stejně by mi nestačily! Romana chtěla nejen učesat, ale i nalíčit.

„Romčo, měla jsi vstávat dřív, vždyť jsem tě budila už po šestý. Ted' tady všechny nervuješ!“ Říkala jsem jí mírně, když jsem jí dávala poslední pérko do vlasů. Slušelo ji to a moc! Udělala jsem jí takový půl drdol a sem tam nechala puštěný pramínek.

„Kdyby mě tady brejlovec pořád neotravoval, nemusím tady takhle vyšilovat!“ řekla na adresu Elišky. Ta si to samozřejmě nenechala líbit a okamžitě se do Romany pustila, až musel zasáhnout Roman. Teprve pak se obě uklidnily.

Když všichni odešli, sedla jsem si na židli a setřela si pot z čela. Tak to teda zase bylo! Pomyslela jsem si a začala pomalu uklízet ten nepořádek. Trvalo mi to skoro do jedenácti! Pak se přirhla Andrea.

„V kolik máte tu akademii? Roman má napsaný od dvou,“ chtěla vědět Andrea, když viděla, že se chystám.

„Jo od dvou, ale já jdu dřív. Volala Romča, že jí musím pomoci s kostým, tak půjdu už v jednu,“ odvětila jsem.

„Už jsem si zjistila, jak se jmenuje ten krasavec,“ mrkla na mě Andrea a já jsem si až po chvíli uvědomila, o kom mluví.

„Richard Salák, je mu třicet osm a je svobodnej,“ pravila zasněně.

„Koukám, že jsi lepší než FBI,“ smála jsem, o tom, že jsem s ním mluvila na mém místě, jsem mlčela.

„To si piš! Když mě někdo zajímá, zjistím si o něm všechno,“ smála se taky.

„V kolik půjdeme na čarodějnice?“ zeptala jsem se ji.

„Kolem šestý? Stavíme se pro vás... třeba tam bude,“ začala zase. Bude, jen ty to ještě nevíš – a já ti to neřeknu, pomyslela jsem si v duchu.

„Dobře, tak v šest,“ uzavřela jsem debatu a vzala si slabý svetr. Venku docela foukalo.

„Dneska se má stavit k nám na obec, za Romanem,“ pokračovala a vůbec jí nevadilo, že čekám, až se zvedne a půjdeme.

„Tak proto máš výstřih, že ti leze pŕl podprdy?“ usmála jsem se a představila si toho chlápka, jak jí civí do výstřihu.

„Že váháš! Musím ho na něco ulovit,“ říkala vážně a konečně vstala a šla ke dveřím.

„Ty jsi případ, já se z tebe fakt picnu!“ smála jsem se.

Akademie proběhla v klidu, děti byly všechny moc šikovné a hlavně jsem byla pyšná na mou Elišku. Na tu flétnu jí to vážně jde. Romča tancovala na moderní hudbu s holkami a taky to bylo docela fajn. Roman dokonce vstal, jak jí tleskal. Trošku mě mrzelo, že to neudělal i u Elišky. Večer jsme si všichni dali nanukový dost, Roman zatopil v krbu a docela dlouho jsme si povídali. Holky se překřikovaly, až mě z nich jednu chvilku bolela hlava.

„Tati, vážně se ti to líbilo?“ ptala se ho Romča aspoň po sté.

„Líbilo, byla jsi nejlepší a hlavně jsi z nich nejkrásnější,“ prohlásil vážně a Romana měla nos až ke stropu. Nevím, jestli je dobrý nápad, že jí tak pochlebuje. Elišce neřekl nic a přitom podle mě byla daleko lepší. Ještě že si hrála v koutku s barbínami a nevadilo jí, že jí táta tak nechválí. Po desáté se holky zvedly, že půjdou spát. Když jsem se vykoupala, šla jsem se podívat ještě za Eliškou.

„Maminko, mně nevadí, že mě tatka nechválí tak jako Romanu, hlavně, že se to líbilo tobě,“ dojala mě. A pak že jí to je jedno – není! To mě tak mrzí!

„Ale to ne, to víš, že ses tatkovi tady líbila. A pro mě jsi byla úplně nejlepší!“ řekla jsem jí něžně a pohladila ji po tváři.

„Vážně? Tak to se mi bude dobře usínat,“ rozzářila se jí ta její tvářička.

„To víš, že jo! Nejlepší a taky nejchytřejší,“ pohladila jsem ji. Bylo na ní vidět, jak jsem ji potěšila. Okamžitě si přitáhla peřinu k bradě a popřála mi dobrou noc a usnula. Vyšla jsem z jejího pokoje a chytala se do postele. Mám toho taky docela dost.

„Karol, přijď za mnou do obýváku,“ zavolal na mě Roman.

„Copak?“ zeptala jsem se ho a sedla si k němu na gauč.

„Ty ses nějak domlouvala s Andreou na čarodějnice?“

„Říkala, že v šest se pro nás staví,“ odpověděla jsem mu.

„Já musím dřív, musím na celý ten blázinec dohlídnout, takže jděte s ní, Petr nemůže, tak tam pak s holkami přijdeš,“ řekl a přepnul televizi na jiný program, kde dávali akční film.

„Dobře,“ přikývla jsem na souhlas.

„Chceš ještě nalít víno?“

„Asi ne, půjdu do postele, jsem nějaká utahaná,“ usmála jsem se na něho.

„Tak si ještě dej sklenku, nechci tu být sám,“ řekl a políbil mě na tvář. Objala jsem ho. Dneska mi bylo nějak divně, protože má táta narozeniny. Strašně mi chybí, a čím jsem starší, tím to je horší. Vím, že táta byl vždycky strašný pedant, ale určitě mě měl rád. Proto tak vyváděl, když jsem v šestnácti otěhotněla. Roman mě taky objal a políbil na ústa. Nastavila jsem je ještě na jeden polibek. Nějak jsem ho dneska potřebovala.

„Holky už spí?“ zeptal se mě.

„Myslím, že už ano,“ odpověděla jsem mu a začala mu svlékat tričko. Hladila jsem ho po tváři a dívala se do těch jeho hnědých očí. Dřív jsem je tak milovala.

„Zlato, krásně voníš,“ říkal mezi polibky. Pak jsme se milovali a mně se to po dlouhé době, po strašně dlouhé době líbilo. Užila jsem si to. Jen to, že jsem celou dobu před sebou viděla toho chlapa od paní Salákové, jsem ignorovala.

„Tak dneska to bylo super, Karol, dlouho jsi nebyla tak náruživá,“ komentoval Roman naše milování ještě, když už jsme spolu leželi v posteli a pomalu usínali. Neodpověděla jsem mu. V tu ránu jsem totiž usnula.

Víkend byl pracovní, oba jsme tak makali na zahradě, že večer jsme byli rádi, že ležíme u televize. Romana tak bolela záda, že jsem mu je musela namasírovat. A to se k nám v noci ještě přikradla Eliška, protože se bála. Spala jsem zkroucená jak paragraf a ráno jsem se sotva hýbala. Vstala jsem zase první, jak jinak. Udělala snídani a sama si uvařila kávu. Za chvíli se v kuchyni objevil Roman.

„Dobré ráno,“ pozdravil mě a dokonce mi dal i pusu.

„Dáš si kávu?“ zeptala jsem.

„Jo, to budeš hodná. Proč spí v ložnici Elis?“ chtěl vědět.

„Bála se, zdál se jí nějaký sen, tak přišla,“ odpověděla jsem. Roman si sedl ke stolu a vzal si namazaný chleba s paštikou, co jsem připravila.

„Včera jsme si mákli, vid?“ řekl a u toho jedl.

„To teda, ještě teď mě bolí ruce a vlastně celý člověk!“ vzdychla jsem si.

„Tak si dneska zajedeme někam na oběd, at' nemusíš lítat okolo vaření,“ překvapil mě a zároveň potěšil.

„To bude fajn,“ usmála jsem se. Nečekaně vstal a šel mě obejmout.

„Co se děje?“ zeptala jsem se celá zmatená.

„Nic, jsem rád, že tě mám.“ Usmál se a šel se ustrojít. Zakroutila jsem hlavou, někdy se v něm prostě nevyznám. Oběd byl super, vlastně celý den. Pak jsme si ještě zajeli na zmrzlinu a celkově mi bylo dobře. Večer Roman zatopil v krbu a já jsem se k němu se sklenkou vína přitulila.

Pálení čarodějnic

V pondělí ráno, až zase všichni odešli, jsem se dala do uklízení. Uklidila jsem obě koupelny, a dokonce jsem i všude vyluxovala a utřela prach. V poledne se naštěstí Andrea nestavila, za což jsem byla ráda, protože poslouchat ódy na Saláka se mi fakt nechtělo.

Po obědě se na chvíli doma ukázal Roman, přestrojil se a vyrazil na hřiště, kde pomáhal připravovat hranici. Holky se ukázaly kolem druhé. Romča hodila tašku do pokoje, převlékla se a utíkala za Romanem. Já jsem zůstala s Eliškou sama doma.

„Mami, v kolik půjdeme?“ zeptala se mě, když jsme spolu seděly nad úkolem.

„Půjdeme v šest. Teta Andrea se pro nás staví, a teď už piš, ať to máme hotový,“ odvětila jsem a kontrolovala, co napsala.

„Myslíš, že to bude tu čarodějnicí bolet?“ zase se mě zeptala.

„Nebude, neboj, ale jestli nebudeš spěchat s úkolem, tak nestihneme začátek,“ zlobila jsem se, protože jsme u toho úkolu seděly už skoro půl hodiny! V pět jsem se začala strojit, vzala jsem si rifle a mikinu a na to si vezmu ještě vestu. Večer bude chladno, pomyslela jsem si. Pak jsem šla do koupelny a trochu se namalovala. Docela jsem prokoukla, i když je pravda, že po tom, jak mě tady ta nána Jolana ztrapnila, mám sebevědomí na bodě mrazu. Vlasy jsem si rozpustila a pořádně pročesala. Modrá mikina mi pěkně ladila k očím a tím, že jsem si je namalovala modrou tužkou, byly ještě výraznější.

„Eli, musíš si vzít ještě bundu, večer bude chladno,“ vrátila jsem Elišku, když scházela ze schodů a na sobě jen triko s dlouhým rukávem.

„Tak dobře mamko, už jdu,“ usmála se.

„Eli, a brýle si nezapomeň vzít!“ volala jsem na ni. Před šestou se stavila Andrea, zrovna jsme vycházely.

„Ahoj, kde máš Honzu?“ divila jsem se, že jde sama. Ona jen mávla rukou.

„Ani mi nemluv, šel tam už ve tři, volal mu Roman, tak hned běžel,“ říkala a já na ni zírala, jak je ustrojená! Boty na podpatku, bílé upnuté rifle a slabou riflovou bundičku.

„Prosím tě, vždyť zmrzneš,“ smála jsem se.

„Co ty víš, třeba mě někdo zahřeje,“ mrkla na mě. Aha, tak už jsem doma, vyfikla se kvůli Salákovi.

„Jedině tak oheň,“ utrousila jsem a zavrtěla hlavou.

Když jsme přišly na hřiště, zrovna zapalovali hranici! Ještě, že jsme to stihly! To by bylo Elišce líto. Roman stál hned u hranice, a jak ho Eliška uviděla, běžela k němu, on nás uviděl a posunkem naznačil, že ji pohlídá. Hledala jsem Romču, ale tu jsem nikde neviděla. Snad nic neprovede, strachovala jsem se. S Andreou jsme si šly koupit víno a já se pak šla podívat za Romanem a Eliškou.

„Viděl jsi Romču?“ zeptala jsem se ho.

„Viděl, neměj strach, dohlídnu na ni,“ řekl a dal mi pusu. Byl už docela opilý, tak to chci vidět, jak na ni dohlédne, vzdychla jsem si. U ohně bylo docela teplo, začínala jsem mít červené tváře.

„Jdu ke stolu za Andreou,“ řekla jsem Romanovi.

„Počkej, půjdu s tebou. Elis, ne že půjdeš blízko k ohni, jasný? Víš, kde máš být! My s mamkou jdeme ke stolu, když budeš něco potřebovat, přijdeš. Jasný?“

dával jí kázání Roman. Eliška na souhlas kývala hlavou, pak se s Jitkou chytly za ruce a někam odběhly. U stolu už seděl i Honza. Pozdravili jsme se, a jen co jsme dosedli, chlapi hned zase vstali a šli si dát kořalku. Andrea byla jak na trnící, jak neustále vyhlížela svého prince! Jenže ten se neobjevil. Asi po půl hodině přišel Honza sám a docela se motal. Nechci vidět, jak bude vypadat Roman! Pak jsem se ohlídl a uviděla jsem ho stát u baru s nějakou ženskou. Jo, už vím se kterou! S tou novou učitelkou z mateřské školy. Byla vyšší a hodně hubená, zato prsa měla snad čtyřky. Hrozně se něčemu smála a na Romanovi bylo vidět, že je ve svém živlu! Štval mě, a to pořádně!

Víno jsem měla dávno dopité a chtělo se mi hrozně čůrat. S Andreou jsme společně vyrazily na záchod.

„Mami, dej mi prosím tě padesátku,“ přiřítla se Romča, když jsem zrovna vyšla ze záchodu.

„Neviděla jsi Elišku? A s kým tu jsi?“ zeptala jsem se jí a dala jí stovku, padesátku jsem neměla.

„Jé, díky. Nevím, kde je, a nezajímá mě to. S holkama, ne asi?!“ protočila oči a odešla.

„Ahoj, malířko, zrovna jsem si říkal, jestli jste to vy?“ řekl hlas a já se otočila a koukala na Saláka. Nevšimla jsem si, že už je tady. To bude mít Andrea radost!

„Jsem, koukám, že jste taky přišel,“ usmála jsem se. Byl vážně moc hezký. Přišlo mi, že je ostríhaný, měl o hodně kratší vlasy, než jsem ho viděla naposledy. Měl modré džíny a bílou bundu.

„Přišel, čekám, jestli mi to tu ukážete, ale koukám, že máte na starost hlídat sestru.“ Usmál se a v obličejí mu zasvítily bílé zuby. Jinak ale vypadal hodně drsně, řekla bych. Sestru? Aha, to myslel Romču. Usmála jsem se.

„Dceru, to je má dcera,“ řekla jsem s úsměvem. Bylo vidět, že se trochu zarazil.

„Aha, tak tomu se mi moc nechce věřit,“ zase se usmál. Zdálo se mi, že jsem spatřila Andreu, jak na nás zírání! Měla jsem z toho docela radost. Pak nás uviděl i Roman a hrnul se k nám.

„Richarde! Tak jsi dorazil?“ volal na něho můj muž. Oni si tykají?

„Přišel jsem se tu trochu seznámit,“ odpověděl mu a přitom se na mě podíval.

„Tak to je dobře, představím tě. To je moje žena Karol – a to je náš nový soused Richard,“ začal Roman a mně neušlo, jak se Richard zarazil – víc, než když jsem mu řekla o Romče. Nejdřív dcera a pak manžel, usmála jsem se v duchu.

„To jsem netušil, že jste paní starostová, těší mě,“ řekl tak nějak zklamaně, nebo se mi to jen asi zdálo. V tu chvíli se k nám přiřítla Andrea a okamžitě se taky seznámila. Romanovi se ve tváři mihl otrávený výraz. Poslední dobou mám pocit, že si ti dva nerozumí. Musím se Romana na to zeptat.

„Richarde, pojď, musíme si dát na tykání kořalku, honem, nebo tam bude fronta,“ laškovala Andrea a chytla ho za ruku a chtěla ho táhnout pryč.

„Já nepiju, tak snad někdy jindy,“ zkoušel se Richard vykrotit. Jenže Andrea se nedala odbýt, a tak musel jít – s tím, že si dá kořalku jen ona. No, trapné je slabé slovo, co tu Andrea předvádí! Pak začali hrát pomalé písničky a pro Romana přišla ta nová učitelka, já jsem tam zůstala sama, jako kůl v plotě. Šla jsem se podívat alespoň po Elišce. Zahlédla jsem ji, jak si hraje u potoka s Jitkou a s Rudou a ještě s dalšími dětmi. Zamávala jsem na ni a pomalu se vracela ke stolu. Andrea

pořád držela u baru chudáka Saláka, ještě tam s nimi stál náčelník hasičů a taky Honza. Roman vesele ploužil s tou učitelkou a ona se na něho docela lepila, což mi vadilo. Sedla jsem si ke stolu. Najednou se u mě objevil Salák.

„Myslel jsem, že když na vás budu vysílat prosebný signály, že mě zachráníte, ale vy jste mě v tom nechala vykoupat,“ usmál se.

„Asi jsem to nepochopila. Na druhou stranu, pořád se chcete seznamovat, tak už jste se seznámil,“ usmála jsem se a pokrčila rameny.

„Můžu vás na něco pozvat?“ zeptal se.

„Piju víno, ale nerada sama, a když vy nepijete, tak asi nic, ale i tak děkuju,“ odpověděla jsem mu a podívala se na parket, jestli ještě Roman tancuje. Ještě pořád ho to baví!

„Karol, zvláštní jméno,“ řekl náhle.

„Tak mi říká Roman, jmenuju se Karolína,“ vysvětlila jsem mu.

„Aha, tak co s tím vínem, dáte si? Obětoval bych se kvůli vám, jenže když vidím, jaký víno tady mají, tak mě přechází chuť, i kdyby byla sebevětší,“ usmál se.

„Jste znalec vín?“ zeptala jsem se ho.

„Řekněme, že tak trošku. Někdy vás pozvu na víno, ale na víno, ne na to, co tady nalívají. Až zase někdy půjdete nahoru k chalupě,“ odpověděl a zadíval se mi přímo do očí. Nevěděla jsem, co mu na to odpovědět.

„Tak třeba někdy,“ řekla jsem neurčitě.

„Chodíte tam často?“ zeptal se, a jak se pohnul, aby si poposedl, ucítila jsem tu zvláštní vůni. Byla příjemná, ale vážně jsem nikdy nic podobného necítila.

„Podle toho, jak mám čas,“ pokrčila jsem rameny.

„Neberte to nějak zle, ale budu rád, když se zase uvidíme, vážně,“ usmál se a já zrudla, ještě že byla tma a neviděl to!

„Neberu to zle, jen si říkám, proč budete rád,“ řekla jsem nahlas to, co jsem si myslela.

„Protože jste příjemná a hlavně si na nic nehrajete, jako ostatní. A taky krásně malujete, malířko,“ odpověděl a krásně se usmál, až se mi rozbušilo srdce. Pak se k nám přirýtila Andrea, byla pěkně opilá!

„Teda, Ríšo, já tě všude hledám – a ty jsi tady!“ začala a jazyk se jí trošku motal. Richard se pobaveně usmál, ale nijak to nekomentoval. Pak jsem zahlédla Elišku a přišlo mi, že je nějaká divná.

„Už musím, tak si to tu užijte,“ řekla jsem mu ve spěchu, vstal zároveň se mnou.

„S tím vínem počítám, Karolínko, vážně budu moc rád,“ řekl a čekal, co odpovím.

„Uvidíme.“

„Eli, tobě je špatně?“ zeptala jsem se jí, protože byla celá zelená.

„Maminko, mně se chce blinkat, ale strašně,“ začala natahovat.

„Z čeho, prosím tě? Pojd', půjdeme pro tatku a pak domů,“ vzala jsem ji za ruku a vedla k Romanovi, který se zase živě bavil s tou blbou učitelkou!

„Romane, Elišce je zle, pojd' s námi domů,“ řekla jsem mu. On se na mě po chvílce podíval, bylo na něm vidět, že mu vadí, že ho otravuju.

„Tak běžte samy, vždyt' snad trefíte,“ odbyl mě.

„Tatínku, pojd' s námi,“ žadonila Eliška.

„Elis, jsi velká holka, půjdeš s mamkou a já za chvíli přijdu,“ taky ji odbyl, ta nána začala kdákat nesmysly, že děti jsou starost a tak, ale já ji úplně ignorovala.

„Koukneš alespoň na Romanu?“ zeptala jsem se ho našťavaně.

„Jasný zlato, neboj. Pohlídám ji,“ ujišťoval mě, dal mi pusku někam nad oko, vzal učitelku okolo ramen a odešel s ní tancovat! To si snad dělá ze mě srandu? Vytočil mě, a pořádně! To si s ním teda doma vyřídím!

Vzala jsem brečící Elišku za ruku a s muzikou jsme šly domů. Bylo už skoro půl dvanácté. Doma Eliška dvakrát zvracela, nejdřív do postele, nestihla jsem ji přinést kbelík, a pak našťestí do toho kbelíku.

„Eli, co jsi prosím tě jedla?“ zeptala jsem se jí, když jsem u ní seděla a držela ji za chvějící se ruku.

„Maminko, ty se budeš na mě zlobit, když ti to řeknu,“ vzlykala.

„Nebudu, jen mi to řekni, at'vím, co ti je,“ ujišťovala jsem ji.

„Kouřila jsem,“ vyrazila mi dech.

„Cože? A kde jsi vzala cigaretu? Eliško, vždyt'jsi na tohle ještě moc malá!“ spustila jsem celá otřesená.

„Já nekouřila cigaretu, ale trávu,“ pokračovala a o mě se pokoušely mrákoty!

„Jakou trávu? Kdo ti ji pro boha dal?“ vyjekla jsem celá nešťastná.

„Ruda, dal nám takovou tu, jak roste u potoka, víš, jak má uvnitř díрку. Fuj, to bylo hnusný, maminko!“ začalo se jí zase natahovat, ale zvracet už neměla co.

„Jo tuhle trávu,“ oddechla jsem si, myslela jsem si v jednu chvíli, že jí někdo dal opravdovou marihuanu!

„Ty se na mě zlobíš, vid'? zeptala se a už zase začala brečet.

„Nezlobím, ale už to nikdy nedělej.“ Pohládila jsem ji po tvářičce, byla pořád strašně bledá. Usmála se na mě a za chvíli usnula. Nechala jsem jí rozsvícenou lampičku a každou chvíli jsem se na ni chodila dívat. O půl jedné přišla Romana, ale jak! Opilá a na krku měla cucflek – a samozřejmě bez Romana!

„Romano, jak to vypadáš?“ spustila jsem.

„Normálně,“ odsekla mi a začala se blbě smát.

„Ty jsi opilý? A kde je táta?“ zeptala jsem se šokovaně a cítila jsem, jak se začínám klepat.

„Nevím, kde je, já ho nehlídám. No tak jsem, už nejsem malá, maminko.“

A zase se provokativně smála. Plesk! Nevydržela jsem to a jednu ji vrazila. Romana se na mě zlostně podívala, a pak zmizela ve svém pokoji. To se mi snad zdá! To jsou čarodějnice, na které dlouho nezapomenu!

O půl třetí ráno se konečně ukázal Roman, byl na mol opilý, divím se, že vůbec došel. Sotva mluvil a do schodů lezl po čtyřech! Lehl si na koberec v ložnici a usnul. Nechala jsem ho tam a ani deku na něho nehodila! Smrděl chlastem a lacinou voňavkou, určitě od paní učitelky! Byla jsem vytočená na nejvyšší míru! Sedla jsem si v obýváku na gauč a přemýšlela, co mu zítra, vlastně dneska řeknu!

První vstala Eliška, už jí našťestí bylo dobře. Já jsem nezamhouřila oči. Bylo mi to všechno líto! Jak se Roman zachoval a taky jak se chová Romana. Prostě jsem měla náladu pod psa. V jedenáct přišel do kuchyně Roman. Byl zelený jak sedma, bylo mu asi pěkně zle, ale dobře mu tak!

„Čau, kde máme prášek na hlavu,“ chtěl vědět.

„Tam kde vždycky,“ odsekla jsem.

„Co jsi hnusná?“ zeptal se a šel si do lékárníčky pro prášek.

„Ty se mě ještě ptáš?“ zaútočila jsem. Roman si sedl ke stolu a vypil půllitr vody.

„Tak jsem se ožral, a co?“ odsekl.

„Ožral? Tak to je asi to nejmenší! Necháš mě jít domů samotnou s Eliškou, když jí nebylo dobře. Romanu jsi nehlídal, přišla s cucflekem a opilá, a ty ses někde tahal s tou učitelkou! To se ti zdá málo?“ začala jsem mu říkat, to co jsem měla na srdci.

„Neřvi, bolí mě hlava! A co jako? Tak jsem se bavil! S Elis jsi snad došla domů, tak nechápu, co bych tady byl platnej já! A Romana je už velká, ví, co dělá!“ mlel nesmysly a mě tím totálně odrovnal!

„Bavil? Že se taháš s učitelkou, to je podle tebe bavení? To nemyslíš vážně, Romane? A Romaně je patnáct, jestli sis nevšiml!“ znovu jsem spustila.

„A co jsi dělala ty v patnácti? Jen si vzpomeň! A dej mi pokoj, ječíš tady jak nějaká hysterka, tak laskavě sklapni!“ vyjel na mě a chystal se k odchodu.

„Máš pravdu, než jsem poznala v patnácti tebe, tak vlastně nic!“ řekla jsem už klidně. Roman na mě chvíli koukal, pak zavrtěl hlavou a šel do obýváku.

Po obědě se vykoupal a šel za Romanou do pokoje, která se neobtěžovala přijít ani na oběd. Slyšela jsem, jak jí domlouvá. Aspoň, že tak! Musela jsem dát povlečení do pračky, co Eliška v noci pozvracela, a tím, že jsem celou noc nespala, jsem se cítila strašně unavená. Asi to bylo i tím, jak jsem se nervovala. Nejradši bych si vzala skicák a šla na svoje místočko, vymalovat se ze všeho, ale nepůjdu. Určitě by tam byl ten namyšlený Salák a ještě by si myslel, že tam jdu kvůli němu.

„Musíš zajít s Romanou na gyndu,“ řekl náhle Roman, ani jsem si nevšimla, že přišel na zahradu, kde jsem věšela prádlo.

„Proč?“ zeptala jsem se.

„Proč asi! Chce si nechat napsat prášky, má kluka,“ vyštěkl.

„Přijde mi to ještě brzo, vždyť jí je patnáct!“ řekla jsem, ale pak jsem toho litovala, vždyť já jsem ji v šestnácti už porodila!

„Není totiž tak blbá jako ty.“ Uzemnil mě dokonale, že jsem mu na to ani nic neřekla – a co taky? Že jsem s ním tenkrát spát nechtěla? Že mě přemlouval a slíboval, jak si dá pozor, a za devět měsíců se narodila Romana? Já jsem byla hloupá a hlavně šíleně zamilovaná a taky mladá, ale jemu bylo sedmadvacet, na to už asi zapomněl! Hluboce jsem si vzdychla. Dneska byl první květen, a je to poprvé za celé roky, kdy mě Roman nepolíbil pod rozkvetlou třešní, pomyslela jsem si hořce. O půl deváté jsem usnula jako špalek.

Jít či nejít?

Po zbytek týdne jsem s Romanem nepromluvila, pouze jen to, co se týkalo dětí nebo domácnosti. V pátek ráno jsem zavolala do sousední vesnice známé kadeřnici, jestli mě vezme a ostříhá. Je na mateřské dovolené a tímhle si přivydělává. Byla jsem ráda, když mě vzala hned v ten den dopoledne. Sakra, musím zavolat Romanovi, potřebuju auto! Nechtělo se mi s ním mluvit, ale kdyby ho potřeboval kvůli holkám, tak at'ví, že si ho tak na dvě hodinky беру. Vytočila jsem jeho číslo.

„Romane, potřebuju auto,“ řekla jsem stroze.

„Jasně, vezmi si ho.“ A zavěsil. Stručné, ale výstižné. Autem moc často nejezdím, bojím se. Ale zvládla jsem to!

„Dáš si něco?“ zeptala se moje kadeřnice Petra.

„Nedám, ale děkuju. Kde máš malou?“ zeptala jsem se jí teď na oplátku já.

„Vzala si ji babička, tak mám chvilku klidu. Poslední dobou strašně zlobí. Tak co s tím provedeme?“ zeptala se mě, když jsem se usadila do křesla.

„Nevím, asi mi je ostříhej,“ pokrčila jsem rameny.

„To ne, Karolínó! Vždyt' máš nádherný vlasy, co já bych za to dala!“ tohle mi říká vždycky.

„Zastříhnu ti jen konečky a nedáme nějakou barvu? Prokoukla bys,“ lákala mě. Nakonec jsem souhlasila, proč ne! Dala jsem si takovou měděnou a vypadala jsem v ní docela dobře, myslím, že hodně dobře! Vlasy mi zkrátila jen malinko, skoro bych to nepoznala.

„Tak mi ještě něco řekni o tom vašem playboyovi, co se k vám přistěhoval. Každý u nás o tom mluví,“ optala se, když si dala kávu a mně uvařila latté.

„Jo, ty myslíš toho, jak má ten barák po Salákové? Tak hezkej je, a myslím, že hodně, ale je to takovej namachrovanej frajírek. Včera v obchodě ženský říkaly, že si představuje celej ten baráček a taky chalupu, co má na kopci za naším barákem,“ vyprávěla jsem a litovala, že už na svém místěčku nebudu mít nikdy klid! Ve středu jsem se tam byla dívat, a když jsem z dálky uviděla řemeslníky, otočila jsem se a šla jsem pryč.

„Musím se na něho přijet podívat,“ mrkla na mě. Pak jsme si ještě chvilku povídaly, co je kde nového, a o půl druhé jsem vyrazila domů. Eliška už byla doma a okamžitě se rozplývala, jak mi to sluší.

„Maminko, ty jsi tak krásná,“ říkala a byla u toho hrozně vážná, až mě to přišlo k smíchu.

„Však ty taky, protože jsi celá po mně,“ pohladila jsem ji po hlavě.

„Objednala jsi mě na tu gyndu?“ zeptala se mě Romana, od těch čarodějnic spolu moc nemluvíme. Mrzí mě, že se s takovými věcmi svěřuje Romanovi, a ne mně.

„Máš tam jít v půlce května,“ odvětila jsem.

„Cože? Až?“ zděsila se.

„Dřív neměli volno,“ pokrčila jsem rameny a šla sebrat prádlo, venku se nějak zatáhlo. Po sedmé přišel Roman.

„Ahoj, Karol, zítra musíme na nákup, pozval jsem na zítra pár lidí na grilovačku,“ oznámil mi. Já jsem mu na to neodpověděla, co bych taky říkala? Při té představě, jak zase budu celou sobotu lítat a všechno chystat, mi dobře nebylo.

„Sakra, můžeš už toho trucování nechat?“ řekl docela rázně.

„Netrucuju. Dobře, pojedeme,“ řekla jsem, aniž bych se na něho podívala. On přišel ke mně a otočil mě k sobě.

„Zítra si to užijeme, bude to fajn, tak už toho vážně nech, zlato,“ řekl a snažil se mi dát pusku. Nechtěla jsem, ale měl větší sílu než já. Pak mě silně objal, a jak jindy by to bylo fajn, dneska mi to zkrátka tak nepřišlo. Od těch čarodějnic se chová jinak, navíc mi sama Andrea řekla, ať si ho hlídám, že paní učitelka za ním pořád leze! Bylo mi z toho divně.

Po večeři jsem se šla vykoupat a zapnula si v obýváku televizi, dávali film Želary a já se na něho chtěla dívat. Mám ho na dvd a je to jeden z mých oblíbených filmů. Po půl hodině přišel Roman, byl už taky vykoupáný.

„Něco jsem ti koupil,“ začal a já jsem se na něho němě podívala. Podal mi velkou dárkovou tašku, a když jsem z ní vyndala kabelku, nedokázala jsem skrýt rozpaky!

„Za co to je? Za slečnu učitelku?“ rýpla jsem si.

„Ne, za to, že tě mám rád!“

Kabelka byla hezká, taková jemně oranžová a na přední kapse byly korálky. Vážně byla pěkná! Když jsem se podívala dovnitř, čekal mě další šok! Uvnitř byl parfém! Užasle jsem se podívala na Romana a on se jen usmál a dal mi pusku na tvář. Přivoněla jsem si a úplně mě ta vůně okouzila! Byla silná, ale krásná!

„Tak děkuju,“ pípala jsem překvapeně. Roman mě objal.

„Nechci už, abychom se na sebe zlobili,“ říkal a mezitím mě hladil na prsou a začal mě líbat na krku. Aha, tak o to mu jde, pomyslela jsem si hořce.

„Holky nespí, ani jedna,“ upozornila jsem ho.

„Tak pojď do ložnice, celej den se na to těším. Dlouho jsi mě zanedbávala,“ říkal a přitom se mu zrychloval dech.

„Chci se dívat na televizi,“ docela jsem ho odpálkovala.

„Fajn, tak až to skončí, půjdeme do ložnice a vezmeš si na sebe tu košilku.“ Řekl úplně klidně! Čekala jsem výčitky, ale on byl naprosto v pohodě, a dokonce nám šel rozdělat víno! Vypila jsem asi tři skleničky a byla jsem docela opilá. V ložnici jsem na sebe natáhla košilku a nechala si dělat věci, které se mi skoro vůbec nelíbily! Byla jsem ale opilá, tak jsem to nějak nevnímala. Nevím, kdy jsem usnula, ale kolem páté mě vzbudila bolest hlavy. Vzala jsem si prášek a pokračovala ve spaní.

Po snídani jsme vyrazili na nákup, jela s námi i Eliška. Nákup byl jako vždycky obrovský!

Jen co jsme přijeli domů, ihned jsem naložila maso na večer a začala dělat chlebíčky a zeleninové talíře. Roman všechno připravil na zahradě a pomalu roztápel gril.

„Zlato, kde máme tu velkou vidličku, jak s ní obracím maso?“ přišel se zeptat.

„Myslím, že ji máš v garáži,“ odpověděla jsem a dál se věnovala krájení zeleniny.

„A jo, já tě nemít! Včera se mi to s tebou líbilo, musíme si dát dneska opáčko,“ řekl a přitom mě zezadu líbal na krku.

„Hm,“ zahučela jsem.

„Příjemná, jako vždy,“ odfrkl si a odešel. Já jsem ho neřešila, nechtělo se mi vzpomínat na to, co jsme včera dělali! Pak se začali scházet hosti. Přišla Andrea,

Honza, soused Jirka, co bydlí hned vedle nás, s manželkou Lenkou, a dokonce i slečna učitelka!

„Romane, to si snad děláš srandu?“ zeptala jsem se ho celá vytočená v kuchyni.

„Zlato, klid, nemusíš žárlit, já s ní nic nemám, tak je tady nová, tak jsem ji pozval, stejně jako Richarda, třeba se dají spolu dohromady,“ opáčil klidně a usmíval se, ale jinak, tak nějak falešně. Já jsem na to už neřekla nic. Pak za mnou přišla Andrea a pomohla mi odnést všechno ven. Roman griloval a ta nána učitelka se bavila seousedem Jirkou. Chudák jeho žena, byla pěkně naštvaná! Nedivím se jí, slečna učitelka vystavovala ty svoje čtyřky a debilně se smála, až jsem ji měla sto chutí něčím křápnout po palici! Andrea se taky tvářila pěkně kysele ovšem jen do té doby, než se tady objevil Richard!

Pozdravil všechny a Romanovi dal láhev nějaké kořalky, nebo co to bylo. Pozorovala jsem je z okna v kuchyni. Rozhlížel se a pak si sedl vedle Honzy. Mně se tam moc nechtělo, jenže Roman už měl nějaké maso hotové, a tak jsem prostě musela.

„Kde sakra jsi! Jsem ti snad říkal za pět minut, jsi blbá nebo co?“ spustil na mě, až mi bylo trapně, našťastí se všichni bavili, tak to snad nikdo neslyšel. Maso jsem dala na táč a postavila ho na stůl, aby si každý mohl brát. Vonělo úžasně, ale já jsem nějak neměla chuť.

„Dobrý den, s vámi jsem se ještě nepozdravil,“ řekl mile Richard.

„To bude asi tím, že jsem hostitelka a jsem pořád v kuchyni,“ odpověděla jsem a šla zase do kuchyně. Asi jsem mu odpověděla dost rázně, protože za chvíli byl za mnou!

„Vy se na mě zlobíte?“ zeptal se.

„Ne, promiňte, já... jsem jen nějaká podrážděná,“ koktala jsem rozpačitě.

„Tak to jsem rád. Snad to nebude ode mě moc troufalé, ale nemohli bychom si tykat?“

S povzdechem jsem souhlasila.

„Tak dobře,“ Richard se na mě usmál.

„To je fajn, na čarodějnicích jsme to nestihli a taky jsem čekal, že se ukážeš nahore u chalupy. Mám tam to víno,“ šokoval mě dál.

„Nebyl čas. Musím jít, Roman už má maso hotový,“ řekla jsem vážně.

„Tak at' si ho dá sám na táč, nejsi přece jeho služka, aby se k tobě takhle choval,“ řekl a já jsem nevěděla kam s očima. Slyšel to, tak to je fakt bezvadný! pomyslela jsem si. Neřekla jsem nic a šla jsem s tácem pro další maso. Sedla jsem si dál od stolu, nechtělo se mi být mezi ostatními. Pak za mnou přišla Eliška a posadila se mi na klín. Dala jsem jí maso, a když se pomalu stmívalo, šla jsem ji uložit.

Na zahradě se všichni vesele bavili a mě bavilo pozorovat, jak se slečna učitelka a Andrea předhánějí, která na Richarda zapůsobí víc. Ten se tím taky bavil. Pokaždé, když jsem se na něho podívala, jsme se střetli očima. Bylo mi z toho trapně, nechtěla jsem na něho civět, ale musela jsem. Bylo to silnější než já. Venku bylo ještě v deset příjemně a nikomu se zatím nechtělo domů. Roman potichu pustil hudbu a tak se začalo i tančit. Nejvíc jsme se pobavila, když Andrea i učitelka šly pro Richarda! Úplně jsem vyprskla smíchy! Jenže on překvapil nejen obě dvě, ale i mě!

„Dámy, promiňte, ale sluší se, abych nejdřív vyzval k tanci hostitelku. Karolíno, smím prosit?“ natáhl ke mně ruku. Uchopila jsem ji, měl ji příjemně teplou!

„Ted' jsem tě zachránila, tak to mám u tebe,“ řekla jsem mu a oba jsme se začali smát.

„Dobře, budu si to pamatovat. Nevím, co bych dělal, kdyby se o mě začaly prát,“ smál se.

„Víš, že jsem si to jednu chvíli i myslela?“ taky jsem se usmála.

„Zachránila bys mě?“ zeptal se mě.

„Asi ne, vždyť tě vůbec neznám a nasazovat krk za někoho neznámého by se mi teda nechtělo,“ smála jsem se. On najednou zvažněl a podíval se mi přímo do očí.

„Chtěl bych tě poznat, Karolíno,“ pronesl vážně. Nevěděla jsem, co mu na to říct, byla jsem z něho nějak rozhozená. At' jsem si o něm myslela, co jsem chtěla, dneska mu to taky moc slušelo! Byl prostě přitažlivý a věděl to o sobě!

„Proč?“ zeptala jsem se.

„Už jsem ti to říkal. Jsi příjemná... a...“ pak se zarazil. Tázavě jsem se po něm podívala.

„A?“ chtěla jsem, aby to dořekl.

„Krásná,“ usmál se.

V tu chvíli jsem vyprskla smíchy, jako nějaká pubertáčka! Andrea, která tančila s Jirkou kousek od nás, se po mně podívala.

„Dobrý pokus o vtip a povedl se,“ smála jsem se.

„To nebyl vtip,“ řekl Richard vážně. Nesmál se, za to já jsem nějak nemohla přestat.

„Tak už toho asi necháme,“ říkala jsem pořád se smíchem.

„Proč, protože to nechceš slyšet? Je to asi dost blbý, říkat ti to, ale já jsem od přírody upřímný, a tak říkám, co vidím,“ pokrčil rameny.

„Dobře, a co teda ještě vidíš?“ pořád jsem se smála.

„Vidím krásnou, mladou ženu, co se trápí, protože tady není šťastná, a jejího muže, co ji jen ponižuje. To vidím, Karolíno.“ odpověděl naprosto vážně a já jen zalapala po dechu! Chtěla jsem odejít, ale on mě nepustil a přitiskl mě k sobě ještě víc! Nedokázala jsem mu na to odpovědět a moje dobrá nálada byla totálně pryč! Jak si může dovolit mi tohle říkat?

„Zlobíš se?“ zeptal se a trochu povolil sevření.

„Nevím, asi ano, překvapil jsi mě. Navíc, já jsem šťastná za to, co mám!“ řekla jsem rázně.

„Když myslíš, vylouvat ti to nebudu.“ Usmál se.

Naštěstí písnička dohrála a já jsem si šla okamžitě sednout! Tak to asi malinko přehnal, říkala jsem si a pozorovala ho, jak tančí a Andreou. Šla jsem do kuchyně nalít si víno, v tom jsem na verandě uslyšela Romana.

„Můžeš toho nechat? Chováš se, jak nějaká pubertální koza, Jano!“ Zněl docela našťavaně.

„Vadí mi, že na mě kašleš, zapomněl jsi už na čarodějnice?“ začala paní učitelka a mně se udělalo nevolno! To snad není možný! On s ní fakt něco měl! Úplně jsem se rozklepala!

„Uklidni se! Mám tu ženu a jsi v mém domě, takže se podle toho koukej chovat,“ vyjel na ni Roman.

„Romane...“ zkusila ta kráva, ale slyšela jsem, jak klaply dveře a Roman odešel druhou stranou ven. Byla jsem jako opařená, stála jsem tam a nevěděla, co si o tom mám myslet. Spal s ní? Vždyt' byl ale šíleně opilý, cožpak by to zvládl? Pak jsem se vrátila ven a už jsem se vůbec nebavila. Jako první odešli sousedi a po nich se chytal Richard.

„Jdu se rozloučit. Bylo mi tu fajn, děkuju a teď jsem na řadě já. Takže v úterý nahoře u chalupy? Budu tam celý den makat, tak přijď, budu rád,“ usmál se. Co po mně chce? podivila jsem se.

„Uvidím,“ utrousila jsem. On se zase usmál.

„Budu čekat, Karolíno,“ řekl a odešel. V hlavě jsem měla zmatek, pořád jsem pozorovala Romana. Vážně by mi to udělal? Podvedl by mě? ptala jsem se sama sebe pořád dokola. Jako kdyby vycítil, na co myslím.

„Zlato, jsi tam tak sama, pojď ke mně,“ řekl a usmál se, ale zase tak falešně! Po očku jsem se podívala na učitelku – ta mě vraždila pohledem! Tak jsem ho schválně objala a dala mu pusou a pak polibek.

„Teda, Karol, nech toho, nebo si tě ukradnu a vezmu tě do ložnice,“ usmíval se potěšený mém zájmem a dal mi pusou na krk. Janička na nás koukala s otevřenou pusou!

Po půlnoci naštěstí všichni odešli. Byla jsem ráda! Začala jsem pomalu sklízet nádobí.

„Zlato, nech to na ráno a pojď spát,“ zavolal na mě Roman, jenže vím, na co čeká, a mně se za nic na světě s ním dneska nechtělo spát! Po tom, co jsem slyšela, co mu říkala Jana, a taky, co mi řekl Richard. Nechtěla jsem si to připustit, ale myslela jsem na něho. Sakra! Naštěstí milování netrvalo dlouho a hlavně byl tak unavený, že se spokojil s klasikou – a to se snést dalo. Hlavně proto, že jsem při tom myslela na Richarda! Mám tam v úterý jít, nebo ne? Vždyt' jsem vdaná, tak co by po mně mohl chtít? Zahráváš si s ohněm, Karolíno! slyšela jsem v duchu varovný hlas. Nepůjdu tam a hotovo.

Nebo půjdu?

Jiné malování

V úterý ráno jsem byla jak na trní. Dokonce jsem i dvakrát osladila Elišce kakao, takže jsem ho vyčila a musela jí ho udělat znova. Jsem příšerná! Pořád jsem přemýšlela, jestli mám jít, anebo ne, přitom jsem však věděla, že půjdu.

Když všichni odešli, šla jsem si umýt vlasy, pak jsem si je vyfoukala. Rychle jsem napsala Andree, že nebudu doma, ať se nestavuje, a najednou jsem se sama sobě vysmála! Jsem vážně jak nějaká pubertáčka! Chovám se ještě hůř než Andrea. Vzdychnula jsem si. Sedla jsem si ven do pergoly, a když se blížila jedenáctá hodina, byla jsem ještě nervóznější než ráno! Prudce jsem vstala, vzala do ruky skicák a tužku a chystala se vyjít. Pak jsem se vrátila a skicák dala zpátky do skříně. Vždyť mě pozval, tak proč bych si měla brát skicák – jako záminku? pomyslela jsem si a vyšla jsem. Bylo krásně! Sluníčko hřálo a foukal slabý větřík. Vyšla jsem kopec a přešla malý lesík, a když jsem se blížila k Salákově chalupě, zpomalila jsem. Richarda jsem nikde neviděla. Trošku se mi ulevilo, i když je pravda, že jsem byla i zklamaná. Šla jsem směrem ke svému stromu a tam se zastavila a vychutnávala ten krásný pohled a hlavně klid. Zavřela jsem oči a nadechla se voňavého vzduchu.

„Ahoj, malířko, už jsem ani nedoufal, že přijdeš,“ ozval se za mnou hlas. Otočila jsem se. Richard měl na sobě jen tílko a kratásy. Jeho silné paže mě přitahovaly jako magnet! Na jednom rameni měl vytetované nějaké znaky. Slušelo mu to, a jak foukl větřík, ucítila jsem tu jeho vůni.

„Přemýšlela jsem, jestli mám vůbec přijít,“ usmála jsem se.

„Proč, bojíš se mě?“ taky se usmál.

„Měla bych?“ dál jsem hrála jeho hru.

„Nevím, myslím, že ne. Pojď, ukážu ti chalupu, celé to tam renovuju,“ pozval mě. Já jsem se trošku zarazila, nechtělo se mi tam.

„Když tak jindy, já za chvíli stejně musím jít,“ řekla jsem vážně.

„Tak jiné ženské by za to daly nevím co, kdybych je pozval dál, a ty nechceš,“ divil se na oko a kroutil hlavou.

„Že by za tebou chodily dámské návštěvy? Že by Andrea?“ zkusila jsem.

„Trefa, dokonce dvakrát. A taky paní Brejžková,“ usmál se. Málem mi vypadly oči z důlku!

„Vážně?“ podivila jsem se.

„Přesně tak, nepozval jsem je dál, ale slušně odpálkoval. A tebe zvu – a ty nechceš,“ stále mne zkoušel přesvědčit.

„Tak třeba by to bylo fajn, kdybys je pozval...“

„Copak jsem nějaký gigolo?“ čertil se.

„Jak víš, co by po tobě chtěly?“ zeptala jsem se ho a nemohla jsem nějak strávit, že i Ivana Brejžková. Myslela jsem si, že je s manželem šťastná!

„Koukalo jim to z očí, oběma,“ řekl docela vážně.

„Aha, já zapomněla, ty vlastně víš všechno,“ řekla jsem trošku rýpavě. Richard se jen usmál, ale nekomentoval to.

„Dáš si víno?“ zeptal se.

„Neblázni! Vždyť je dopoledne,“ odpověděla jsem mu.

„Tak večer tě sem asi těžko dostanu,“ řekl a zadíval se mi přímo do očí.

„To nedostaneš,“ pokrčila jsem rameny a sedla si na zem, začaly mě bolet nohy od toho stání. Richard si sedl ke mně.

„Proč?“ zeptal se.

„Protože jsem vdaná a mám děti,“ řekla jsem prostě.

„Karolínó, kolik ti je? Pokud nevádí, že se ptám,“ chtěl vědět.

„Dvaatřicet, proč?“ odpověděla jsem mu. Bylo mi jasné, že se ptal kvůli Romče.

„Vypadáš tak na dvacet, v kolika ses vdávala? Vždyt' té starší musí být nejmíň čtrnáct, ne?“ dál mě vyslýchal.

„Je jí patnáct a vdávala jsem se v sedmnácti,“ řekla jsem klidně.

„Myslel jsem si to,“ usmál se.

„Byla jsem mladá a blbá, tak mi to patřilo, ale nestěžuju si,“ snažila jsem se ho přesvědčit a hlavně jsem nechápala, proč chci, aby mi věřil, že mi je fajn.

„Blbá určitě ne, spíš tvůj muž byl blbej, že ti zkazil mládí. Víím, že si nestěžuješ, ale tvoje oči nelžou, Karolínó,“ řekl něžně. Pak zvedl ruku a chtěl mi sáhnout na vlasy, ucukla jsem.

„Neboj, nechci ti nijak ublížit, máš ve vlasech pavouka,“ řekl a já okamžitě vylítla na nohy a ječela jsem jak šílená, příšerně se bojím pavouků!

„Uklidni se, je malej, vyndám ti ho,“ smál se Richard, vstal a pozoroval mě, jak tam skáču a ječím.

„Prosím, dělej, já se strašně bojím pavouků!“ křičela jsem štítivě a celá se klepala. Richard mi ho vyndal a pustil ho do trávy. Byl odporný! Hnědý a docela velký! Fuj!

„V pohodě? Není ti nic?“ ptal se.

„Fuj, je mi úplně zle! Já bych umřela, kdyby mi vlezl pod triko...“ řekla jsem a celá se pořád chvěla.

„Tak to by se mi teda chytal asi hůř, ale na druhou stranu, byla by to větší zábava,“ smál se a jeho oči zasvítily. Neodpověděla jsem.

„Měla bych už jít,“ řekla jsem po chvíli. Pořád jsem měla pocit, že po mně něco leze.

„Vážně už musíš? To je docela škoda,“ pronesl zklamaně.

„Musím, za chvíli přijde Eliška ze školy,“ odpověděla jsem a trochu si povzdechla.

„Přijdeš zase? Bylo mi tu s tebou fajn. Kdyby to šlo, přijď někdy navečer, dáme si to víno a třeba se už nebudeš bát a půjdeš se podívat do chalupy,“ říkal a já jsem se nestačila divit.

„To nevím, neslibuju ti to,“ pokrčila jsem rameny.

„V pátek tu budu spát, tak budu na tebe čekat. Neboj, nemusíš se mě bát,“ pravil vážně.

„Ale já se tě nebojím, jen si nechci dělat problémy. Kdyby se to dověděl Roman, mohl by si to vyložit jinak a to nechci,“ odvětila jsem a viděla jsem na něm, že se trošku zarazil. Asi to nečekal.

„Chápu. I tak budu rád, když přijdeš, malířko.“ Usmál se a já jsem se otočila a šla pomalu domů.

Večer, když jsem seděla u televize a přišel za mnou Roman, rozhodla jsem se, že se ho zeptám na slečnu učitelku.

„Romane, můžu se tě na něco zeptat?“ zkusila jsem.

„Hm, na co?“ odpověděl a začal si číst noviny.

„Spal jsi s ní?“ zeptala jsem se ho bez obalu. Odrhl oči od novin a chvíli na mě nevěřícně zíral. Koukal se mi do očí, ale pak ucukl.

„Prosím tě, co to máš zase za řeči, jasně, že nespal,“ řekl a sklopil oči k novinám. Jak ví, koho myslím? Pomyslela jsem si.

„V sobotu jsem vás slyšela, jak jste stáli ve verandě,“ řekla jsem mu po pravdě. Bylo na něm vidět, jak sebou trhl.

„Karol, prosím tě, je to mladá holka, chvíli jsem se s ní bavil na těch čarodějnicích – a ona už z toho dělá vědu,“ říkal, ale nezněl moc přesvědčivě. Nevěděla jsem, jestli mu mám věřit. Mám totiž pocit, že lže.

„Romane, já se to jen nechci dozvědět od druhých. Prostě mi vadí, že se na tebe tak lepí.“ řekla jsem trošku smutně. Přeci jen mám jen jeho. Nevím, co bych dělala, kdyby se na mě vykašlal.

„Karol, mám jen tebe, vždyť to víš,“ odbyl mě. Pak si ale všiml, že jsem z toho celá divná, a šel ke mně. Dal mi pusku a objal mě.

„Nepřemýšlej už nad tím,“ řekl a políbil mě na ústa. Silně jsem ho objala a přitiskla se k němu.

„Mám z toho prostě divnej pocit, proto se tě ptám,“ snažila jsem se mu vysvětlit.

„Neměj,“ ukončil debatu. V tu chvíli mu přišla zpráva na mobil. Nehrnul se k němu, ale já jsem cítila, že mu píše ona!

„Kdo ti píše takhle večer?“ zeptala jsem se ho.

„Nevím, asi operátor,“ odpověděl klidně a šel si dočíst noviny. Já jsem se sebrala a šla jsem do ložnice, byla jsem z toho všeho rozhozená. Přemýšlela jsem nad tím, jestli s ní vážně Roman něco má. Vsadila bych se, že ano. Taky jsem hodně myslela na Richarda, na to, jak zvláště se na mě dívá. Chtěla bych za ním v pátek jít, ale asi to nepůjde, nevím, co bych doma řekla. Je mi s ním fajn, uvědomila jsem si a najednou se zarazila. Fajn? A já tady podezřívám svého muže! Jenže já jsem s ním nic neměla a nikdy mít nebudu! říkala jsem si, abych zaplašila myšlenky, které se mi honí hlavou. V deset přišel Roman.

„Spíš?“ zeptal se mě.

„Ne,“ Odvětila jsem po pravdě. Přitulil se ke mně a já se k němu otočila, abych ho mohla obejmout. Dneska jsem ho nějak potřebovala. Začal mě líbat, tak něžně, jak už dlouho ne. Hladila jsem ho po tváři a tiskla se k němu. On mě pomalu překuli pod sebe, vyhrnul mi noční košili a líbal mě po celém těle. Bylo to hezké a v jednu chvíli jsem myslela jen na Richarda. Představovala jsem si, že mě objímají jeho paže, že mě laskají jeho ústa. V duchu jsem se za to nenáviděla, ale nemohla jsem si prostě pomoci! Když jsem došla k vyvrcholení, málem jsem zasténala jeho jméno!

Celá udýchaná jsem si položila hlavu na Romanovu hrud' a poslouchala, jak mu rychle buší srdce.

„Mám tě rád, Karol, moc,“ řekl do ticha a políbil mě do vlasů.

„Já tebe taky,“ zašeptala jsem. Za chvíli jsem usnula a na Richarda jsem si zakázala myslet.

Ráno se mi nechtělo z postele, dostala jsem to a docela mě bolelo břicho. Vzala jsem si prášek a s povzdechem jsem začala chystat snídani. Pak jsem šla budít holky, Romana a čekala, až všichni odejdou.

„Co ti je, jsi nějaká bledá?“ zeptal se Roman.

„Bolí mě břicho,“ odpověděla jsem a musela si sednout, bolelo mě teda pořádně!

„Dostala jsi to?“ zeptal se mě. Já jsem přikývla, že ano.

„Romčo, zítra jdeš na tu gyndu, Mám jít s tebou?“ obrátila jsem se na starší dceru.

„Ne, nemusíš, půjdu s Natkou,“ odpověděla a mě zamrzelo, že půjde radši s kamarádkou než se mnou.

„Tak dobře, ale kdybys přece jen chtěla, tak půjdu ráda,“ usmála jsem se.

„Ne, mami, fakt ne, ale díky,“ řekla, a jak šla okolo mě, dala mi pusku na tvář. Nikdy jsme si k sobě nenašly cestu, myslím, že to je hlavně tím, že ji spíš od mala vychovával Roman. Já jsem byla na mateřství moc mladá, co jsem taky v šestnácti mohla vědět? Jen to, že dítě chce spát, jíst a přebalit. Zbytek dělal Roman, a to i přesto, že chodil do práce. S Eliškou to bylo jiné, to jsem si užila. Byla krásné miminko a hlavně byla hodná. Miluju je obě, to je bez debat, jen k Elišce mám zkrátka blíž.

„Maminko, taky ti dám pusku, až půjdu,“ usmála se na mě Eliška.

„To budu ráda, ale nejdřív si běž pro brýle.“

„Já je nechala v koupelně!“ plácla se do čela a běžela pro ně, protože Roman už na ni volal, at' spěchá. Pak nečekaně přišel ke mně.

„Zlato, netrap se už tím, co jsi mi říkala včera,“ řekl a dal mi pusku. Já jsem se na něho usmála, ale ten stín jsem na duši měla pořád. Bohužel. Pak jsem se ustrojila a musela jsem do obchodu, protože jsem doma měla už jen jeden tampon. Nechtělo se mi, pořád mě to břicho bolelo, ale prostě jsem musela. Když jsem vyšla ven, začalo drobně mrholit. Sakra, snad se nerozprší úplně. Naštěstí to byla jen přeháňka. V obchodě bylo docela dost lidí, na to, že byla středa. Řešili pořád Richarda a barák. Pak se objevila mladá Brejžková a já si okamžitě vzpomněla na to, jak byla za Richardem. Musela jsem se usmát. Je fakt, že teď se nějak podezřele začala víc malovat a strojit se. Když jsem zaplatila a vyšla ven, už naštěstí svítilo sluníčko a nepříjemně bodalo do očí.

Najednou za mnou zabrzdilo auto a zastavilo. Otočila jsem se a spatřila Richarda.

„Ahoj, malířko, můžu tě někam svézt?“ zeptal se a při tom se usmál. Ty jeho nepatrný dolíčky byly naprosto okouzlující!

„Ahoj, no, myslím, že asi ne. Nerada bych totiž dopadla jako ta stařenka ve filmu *Já už budu hodný dědečku*,“ usmála jsem se. Nejdřív nepochopil, ale pak se rozesmál nahlas.

„Aha, už jsem si vzpomněl! Neboj, já bych na tebe tak nekřičel,“ říkal se smíchem.

„Tak to jsem hned o moc klidnější,“ smála jsem se.

„V pátek přijdeš? Vezmi s sebou nějaký kresby, rád se na ně podívám,“ zvažněl.

„Nevím, jestli mi to vyjde,“ řekla jsem a asi jsem trošku zčervenala, protože jsem si představila včerejší milování s Romanem a to, jak jsem přitom myslela na něho.

„Musím letět. Rád jsem tě viděl a v pátek budu čekat, Karolínó,“ řekl a zdůraznil, že bude čekat. Neodpověděla jsem a jen se dívala, jak nasedl do auta

a odjížděl. Nechápu, proč pořád tak stojí o to se vidět. Copak tady nejsou hezčí ženské? Určitě Andrea je o hodně hezčí než já, dokonce i Brejžková je hezká! Vrtalo mi to hlavou ještě večer v posteli. Roman už dávno oddychoval a já se převalovala, pak jsem se strašně lekla! U postele jsem uviděla stín! Eliška!

„Co tady děláš?“ zeptala jsem se jí šeptem.

„Maminko, já se zase bojím. Můžu k tobě?“ zeptala se.

„Tak pojd', ale potichu, ať nevzbudíme tatku,“ přikývla jsem. Ona okamžitě zaplula ke mně pod deku a rukama mě objala. No, to se mi teda bude do rána dobře spát, pomyslela jsem si, protože jsem se nemohla ani pohnout!

Ráno jsem vstala, ještě než mi zazvonil budík. Venku pršelo, jako z konve!

„Mami, v kolik že mám být na gyndě?“ ptala se mě u snídani Romča a zívala na celé kolo.

„Ve dvě, Romi,“ odpověděla jsem.

„Myslíš, že by mě tam táta nehodil?“ překvapila mě.

„Nevím, musíš se ho zeptat. Tak bych mohla já, když nebude moct táta,“ navrhla jsem ji.

„Koho mám kam zavést?“ zeptal se nás rozespale Roman.

„Mě tati, na tu gyndu,“ řekla Romča.

„V kolik? Proč je u nás v posteli zase Elis?“ ptal se dost nevrle, asi nemá náladu.

„Bála se, tak přišla. Vždyť jsme tě nevzbudily, tak co,“ odpověděla jsem.

„Ve dvě,“ odpověděla mu Romča.

„Zavolám ti, jak to budu stíhat,“ řekl a šel si dát kávu.

V pátek jsem nevěděla, co mám dělat, aby mi ten den utekl rychleji. A když mi Roman volal, že přijde až tak v deset, že mají schůzi, nebylo co řešit; věděla jsem, že se večer uvidím s Richardem. Samozřejmě, že jen jako kamarádka! Romana byla někde s Natkou a Elišce jsem řekla, že jdu na svoje místočko a budu si tam chvíli malovat. Šla k Jitce, tak jsem o ni nemusela mít strach, a s bušícím srdcem jsem se vypravila směr kopec.

Už z dálky jsem viděla, že se v chalupě svítí. Takže je tam, pomyslela jsem si. Jenže do té chalupy se mi moc nechtělo, tak jsem zkusila zatukat na jedno z oken.

„Ahoj, malířko, pojd' dál,“ zavolal, aniž by mě viděl.

„Jak víš, že jsem to já?“ zeptala jsem se, ale zůstala jsem stát pořád venku. Nechtělo se mi tam, protože jsem si připadla nějak hloupě, jako že se to nehodí nebo tak nějak.

„Protože jsem tě pozval,“ řekl a vykoukl z okna.

„Pojd' dál, proč stojíš pořád venku?“ zeptal se a měřil si mě od hlavy až k patě.

„Nechce se mi dovnitř, pojd' ven. Jsem tu stejně jen na chvíli,“ odpověděla jsem a začala být zvláště nervózní.

„Pořád se mě bojíš, čtu ti to v očích. Ok, jdu za tebou,“ kapituloval. Za chvíli přišel, v ruce dvě sklenky s vínem.

„Tak ochutnej, jsem zvědavý, co na to řekneš. Máš ty výkresy?“ zeptal se a podal mi jednu skleničku.

„Mám, ale jen dva, nerada je někomu ukazuju,“ řekla jsem a přitukli jsme si, jen to zazvonilo.

„Tak na tebe a taky, ať tě líp poznám, Karolín,“ usmál se.

„Na tebe, at' to tu brzy doděláš,“ usmála jsem se. Víno bylo vážně výborné!

„Výborný, je vidět, že se vyznáš. Ale dost silný, vypít tak dvě sklenky, asi bych ti tu začala tancovat,“ smála jsem se.

„To by mi nevadilo, naopak, užil bych si to,“ odvětil docela vážně. Chtěla jsem si sednout na zem, když mě ale zarazil.

„Počkej, přinesu deku,“ řekl a zmizel v chalupě.

„Na co?“ zhrozila jsem se, když ji přinesl a rozprostřel na zem.

„Na sednutí, Karolíno,“ řekl a usmál se. Jsem fakt pěkně praštěná!

„Ted' jsem na to přišel. Ty se nebojíš mě, ale sebe,“ řekl úplně vážně, až jsem se na něho nevěřícně podívala.

„Cože? Proč jako?“ nechápala jsem. On se jen usmál a vzal si mé dva obrázky a prohlížel si je.

„Krásný! Myslím, že máš vážně talent!“ rozplýval se.

„Nemám, ale kreslení mě baví a to je důležité,“ pokrčila jsem rameny.

„Ne, vážně, proč nemaluješ profesionálně?“ zeptal se a zapíchl do mě ty své zelené smaragdy.

„Protože nejsem profesionál, navíc nemám kde malovat,“ odpověděla jsem a dopila zbytek vína, bylo vážně lahodné. Richard vstal a donesl celou lahev.

„Už mě nenalévej, nebo ti tady vážně budu tancovat,“ smála jsem se, protože to víno pěkně lezlo do hlavy a já začínala cítit uvolněně. Nalil mi teda jen půlku skleničky, víc jsem mu nedovolila.

„Proč ti Roman neudělá ateliér?“ zeptal se a taky si dolil víno. Já jsem vyprskla smíchy!

„Ateliér? Prosím tě, zkusila jsem to dvakrát a vždycky se mi vysmál,“ řekla jsem a pak toho litovala! Nechci se mu tady svěřovat, sakra!

„Je hloupej a hlavně netuší, co má doma,“ řekl najednou tiše a přitom se na mě díval. Nevěděla jsem, co mám dělat. Dívala jsem se mu do očí a měla jsem pocit, jako by mě snad chtěl políbit! Rychle jsem otočila hlavu na druhou stranu, abych zrušila to nebezpečné kouzlo, které se vznášelo ve vzduchu. Kopl jsem rychle do sebe zbytek vína a postavila se na nohy.

„Už musím, díky za víno,“ řekla jsem trochu rázněji, než jsem chtěla.

„Něco se stalo? Asi jsem řekl něco, co jsem neměl, vid’?“

„Asi jo. Richarde, tohle nejde... já...“ nedořekla jsem to, protože jsem najednou nevěděla, jak mu to mám říct. Jsem vdaná, mám děti a on mi tady jen blázní hlavu!

„Co nejde? To že se mi líbíš? To nejde? Je mi s tebou fajn a respektuju to, že jsi vdaná. Kdyby ne, určitě bych tě dneska políbil,“ řekl upřímně a já jsem na něho zírала jak na přízrak! Políbil? Mě? Absolutně jsem nevěděla, co mu mám na to říct!

„Motáš mi tady hlavu a to nejde,“ řekla jsem potichu.

„Nemotám, říkám pravdu, tak jak to je. Už když jsem tě viděl poprvé, tak jsem si říkal, jak moc se mi líbíš, jenže to jsem nevěděl, že jsi vdaná, a hlavně mě to ani nenapadlo. Jenže jsi, bohužel, a mně nic jinýho nezbyde, než se držet dál od tebe.“ Zase ta jeho upřímnost!

„Musím domů,“ řekla jsem a rychle se otočila a skoro utíkala k lesíku.

Tak to snad ani není pravda! Tak já se mu líbím a hlavně, kdybych nebyla vdaná, tak by mě chtěl! Jenže jsi vdaná, tak se uklidni, Karolíno! okřikla jsem se. Byla jsem docela opilá a jediné štěstí bylo, že Eliška šla hned, co se najedla, spát

a Roman byl ještě na schůzi. Vykoupala jsem se, zalehla do postele a snila o Richardovi. Jak mu to slušelo, jak hezky voněl – a hlavně, že mě chtěl políbit! Možná jsem ho měla nechat, zajímalo by mě, jak líbá. Ne! Tohle nejde, blázní mi jen hlavu, aby se tu nenudil. Pak jsem usnula.

Špatné dny

Ráno jsem se vzbudila, až o půl deváté! Spát tak dlouho se mi dlouho nepoštěstilo. Pomalu jsem vylézala z postele, nechtělo se mi, nejradši bych zalezla zase zpátky a zůstala tam dneska celý den. Navíc venku začalo pěkně pršet. Skvělý, a to jsem chtěla prát a pověsit to venku, pomyslela jsem si a zívala jsem na celé kolo.

„Ty teprve vstáváš?“ zeptal se náhle rozespale Roman. Ani nevím, kdy včera dorazil, spala jsem nějak tvrdě. To bylo asi tím vínem, při představě včerejšího večera se mi v žaludku roztočila malá vrtulka.

„Jo, nějak se mi dneska nechce, když tam je tak šeredně,“ odpověděla jsem.

„Tak jdi uvařit kafe,“ řekl nevrle. Zase nemá asi náladu, to bude den.

Vzdychla jsem si a šla do kuchyně. Dala vařit vodu, připravila hrnky a mezitím si šla vyčistit zuby a ustrojit se. Když jsem se vrátila, Roman seděl už u stolu, ale kafe nezalil, přestože voda byla uvařená.

„Ty jsi to nemohl zalít?“

„A proč bych to jako dělal?“ zeptal se s otráveným výrazem v obličeji.

„Protože se voda už dávno vařila,“ pokrčila jsem rameny.

„Myslím, že tady toho snad dělám dost, ne? Ty jsi celý dny doma, tak se uklidni,“ řekl docela rázně.

„Neseděla bych, kdybych šla do práce,“ řekla jsem už malinko bojovně.

„Prosím tě, a kde by tě asi tak chtěli? Nemáš žádnou praxi, nic neumíš a maturu sis dodělala dálkově. Nebud' naivní, Karol, udělej radši snídani a přestaň žvanit nesmysly,“ usmál se pohrdavě.

„To nejsou nesmysly, ráda bych šla do práce, ty to moc dobře víš a nevadilo by mi třeba jen prodávat,“ nepřestala jsem a šla do ledničky pro salám.

„Řekl jsem, at' přestaneš! Začneš chodit do práce – a doma neuděláš nic. Tak to ani náhodou! Na to zapomeň!“ spustil rozezleně, až jsem se na něho podívala. Nechápu co mu zase je!

„Ještě něco?“ zeptal se mě, když jsem se na něho pořád dívala.

„Ne,“ odpověděla jsem mu naštvaně.

„To jsem rád! Radši mi jdi vyprat košile, nemám už snad ani jednu čistou, natož vypranou! Poslední dobou se tady jen válíš, tak se nad sebou zamysli!“ řekl tím svým nepříjemným tonem, takže jsem byla radši ticho. Někdy mám pocit, že mě vychovává, jako by byl můj otec, a ne můj muž! Při vzpomínce na rodiče mi začalo být teskno.

Delší dobu přemýšlím, že bych se za nimi vypravila, jenže se bojím a taky by to nesměl vědět Roman. Hrozně se ho tenkrát dotklo, že nepřijeli na naši svatbu, a myslím, že ještě víc se ho dotklo, že mi nic nedali. Věděl, že naši mají docela dost peněz, táta dělal celý život ředitele v jedné firmě a máma ředitelku ve škole, a tak jim to neodpustil. Vždycky říkal, že když už mě teda vykopli, mohli mi něco dát s sebou. Častokrát mi vyčítal, že já nemám nic, že jsem sem vlastně přišla s holým zadkem, a svým způsobem měl pravdu. Vždyt' i ted' utrácím jeho peníze. Měla jsem jen mateřskou a jinak nikdy nic. Vzdechla jsem si a šla roztřídit prádlo a dát ho do pračky. Po obědě jsem šla umýt obě koupelny, a než jsem se zastavila, bylo půl čtvrté. Zvláštní, kromě rána jsem si na Richarda ani nevzpomněla. K večeru někdo zvonil. Já jsem zrovna žehlila prádlo, tak šel otevřít Roman, který dneska celý den

jen seděl, a buď koukal na televizi, nebo byl na počítači. Do obývacího pokoje najednou vešel Richard! Myslela jsem, že sním!

„Ahoj, Karolínko,“ pozdravil mě a zapíchl do mě ty svoje zelené oči. Pozdravila jsem ho kývnutím hlavy a dělala jsem, jak mě hrozně zajímá žehlení.

„Omlouvám se, že otravuju, ale odjíždím na delší dobu pryč, a tak bych potřeboval, jestli bys, Romane, příští týden dohlédla na instalatéra, co má přijít do baráku,“ začal a mezitím si sedl na gauč. Odjíždí? Taky dobře, aspoň ho neuvidím a nebude mi motat hlavu. Vzdechla jsem si.

„To je jasný a neomlouvěj se. Dohlédnu na to, o to se neboj. Dáš si kafe, nebo něco ostřejšího?“ zeptal se ho.

„Když tak jen čaj. Je tam dneska pěkně šeredně,“ řekl a podíval se přímo na mě.

„Běž mu udělat čaj a pohni sebou,“ houkl na mě nepříjemně Roman.

„V pohodě, počkám, až to Karolínka dodělá,“ řekl docela rázně Richard.

„Ale ona půjde, stejně tady celý den nic nedělá,“ opáčil můj manžel a myslel si jak je důležitý.

„Myslím, že nemáš pravdu, máte to tady moc hezký a určitě za to můžeš vděčit jí,“ řekl Richard vážně. Roman jen mávl rukou a já šla radši do kuchyně uvařit ten blbý čaj! Pak jsem zaslechla Romana, jak mu říká:

„Víš, co se říká o ženských? Správná ženská musí mít tři D. Na veřejnosti dáma, v kuchyni dřívě a v posteli děvka. Myslím, že Karol je někdy tak akorát ten dřívě, jinak to stojí za prd!“ říkal a u toho se smál! Blbec!

Radši jsem nechtěla slyšet, co mu na to řekl Richard. Nechápu, proč mě pořád musí tak ztrapňovat. Co mu to dává! Zalila jsem čaj a zanesla ho na stůl před Richarda, ani po očku jsem se na něho nepodívala. Cítila jsem, že on na mě kouká. Vypnula jsem žehličku a odešla do kuchyně, nechtělo se mi tam být. Roman mi říkal nějaké plány, co chystají pro naši vesnici, a Richard ho pozorně poslouchal. Když jsem odcházela, letmo jsem se na něho podívala, jeho oči se střetly s mými. Díval se na mě zvláště, jakoby něžně.

Když jsem se po hodině vrátila, byl už pryč, naštěstí. Udělala jsem večeři, vykoukala se a šla na chvíli za Eliškou. Bylo mi dneska smutno. Chyběli mi naši. Kdyby dneska nebyl Roman tak protivný, asi bych mu to i řekla, třeba by tam se mnou zkusil zajet. Jenže to, jak se choval, mě odradilo. On má oba rodiče, tak to asi nikdy nepochopí. Má s nimi zvláštní vztah, navštěvují se maximálně dvakrát do roka. V létě tam jede on a na vánoce sem přijedou oni. Dost cestují a tak nějak mají svůj život. Vnoučata je moc nezajímají. Vzdechla jsem si.

„Budeš u mě spát?“ ptala se Eliška, když jsem si k ní lehla a četla jí pohádku.

„Ne, miláčku, nebudu, máš malou postel, obě bychom se sem nevešly,“ odvětila jsem a víc si ji k sobě přitáhla. Rukama mě objala a mně bylo hned líp.

„To je škoda, já jsem s tebou ráda,“ usmála se na mě. Mám ji tak ráda!

„Tak až v létě pojedou tatka na ryby, tak budeme spát spolu v ložnici,“ řekla jsem jí a taky se usmála.

„Jé, maminko, to bude fajn, to se už tak těším!“ výskla, až mě málem zalehlo ucho. Ještě, když už spala, jsem u ní zůstala. Nechtělo se mi za Romanem. Asi za hodinu přišel.

„Kde jsi prosím tě?“ zeptal se nepříjemně.

„Už jdu,“ zamumlala jsem a vstala. Ještě jsem Elišku přikryla dekou a pohladila ji po tváříčce. Nebyla tak hezká jako Romana, ale byla milá a hlavně citlivá.

Když jsem přišla do ložnice, Roman tam už ležel.

„Proč jsi byla u Elis, něco jí je?“ chtěl vědět.

„Ne, nic jí není. Šla jsem jí přečíst pohádku,“ odpověděla jsem a lehla si do postele.

„Aha, stejně ti ale řeknu, že Richard je fakt třída. Zítra odjíždí do Ameriky, má tam práci a taky rodiče. Docela dobře se tam uchytili, tak se mu divím, že se sem vůbec ještě vrací,“ říkal do tmy.

„A co vlastně dělá?“ zeptala jsem se s bušícím srdcem.

„Nějakou firmu tam mají, ale říkal, že tam i studoval a hlavně prý pracoval jeden čas pro tajný služby, nebo aspoň tak jsem to pochopil.“

„A má někoho? Že jsi ho chtěl s někým seznámit,“ zkusila jsem.

„Nic neříkal, myslím ale, že má někoho v Americe. Prosím tě, takovej člověk by nebyl sám a hlavně pochybuju, že by si tady vybral nějakou ženskou! Vždyť se podívej okolo sebe, copak tady je nějaká na stejný úrovni jako on?“ řekl vážně. Hm, není, to má pravdu.

„Slyšel jsem, že po něm strašně jede Brejžková a Luboš je z toho úplně hotovej. Ona se prej do něho tak zblblá, že za ním byla i doma! To nechápu. Richard by jí prosím tě chtěl tak akorát do postele. Nechápu, jak může být tak blbá! Luboš si s ní vůbec neví rady. To si asi chudák oddychne, že je teď Richard pryč,“ pokračoval a já si za zavřenými víčky promítala Richardovu tvář. Ty jeho nepatrné dolíčky, když se směje, jeho hezké bílé zuby, jeho svalnaté paže, tetování, co nevím, co znamená, a hlavně ty jeho zelené oči. Najednou se ke mně přitiskl Roman, až jsem se lekla. Jeho ruce začaly nebezpečně bloudit po mém těle.

„Ještě nemůžu,“ odbyla jsem ho. Roman si vzdychl a odtáhl se, pak asi usnul. Já jsem nějak nemohla. Nevím, jestli to bylo tím, že mi dneska vážně chyběli naši, nebo Richardovým odjezdem. Pak jsem se ale okřikla a slíbila si, že na něho zapomenu. Stejně by o mě nestál. Přesně jak to říkal Roman – chtěl by mě akorát tak do postele, aby si zpříjemnil dobu, co je tady, než se vrátí k nějaké, co má v Americe.